



คดีหมายเลขดำที่ พ. ๑๙/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๒๕/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๖ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

{	ระหว่าง	นายจีระเกียรติ ภูมิสวัสดิ์	ผู้ฟ้องคดี
		ปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑	
		คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๒	
		คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดกำแพงเพชร และเคยดำรงตำแหน่งนายอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ทำหน้าที่เป็นประธานคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ อำเภอสุวรรณภูมิ (ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ) เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีรายงานเหตุด่วน สาธารณภัยอันเป็นความเท็จและกรณีอนุมัติให้ว่าจ้างผู้รับจ้างทั้งที่รู้อยู่แล้วว่า คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้เจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน



/พ.ศ. ๒๕๖๕...

พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม ส่วนกรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่เสียหายแก่ทางราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงได้ใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่ากรณีรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยเป็นเท็จ นั้น การประกาศให้อำเภอใดเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินเป็นดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัด โดยสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดเป็นผู้เสนอ ประกอบกับกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยมีวิญญูถึงผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดและจังหวัดใกล้เคียงหลายฉบับมีข้อความสรุปได้ว่า กรมอุตุนิยมวิทยาออกประกาศเตือนเรื่องฝนตกหนัก คลื่นลมในทะเลมีกำลังแรง ทำให้จังหวัดร้อยเอ็ดมีฝนตกหนาแน่นและฝนตกหนักถึงหนักมาก ผู้ฟ้องคดีและผู้ได้บังคับบัญชาสำรวจพบถนนเสียหายใช้การไม่ได้ตามปกติ จึงรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยดังกล่าวและผลกระทบที่ประชาชนได้รับไปยังจังหวัดเพื่อดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทันที โดยมีการรายงาน ๒ ครั้ง ทั้งสองครั้งเป็นการรายงานตามข้อสั่งการและรายงานระดับความรุนแรงเพียงปานกลาง มิได้รายงานว่าเป็นภัยพิบัติฉุกเฉินแต่อย่างใด ปรากฏว่าผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดใช้ดุลพินิจประกาศให้อำเภอสวรรณภูมิและอำเภออื่นๆ อีก ๖ อำเภอ ที่มีปริมาณน้ำฝนใกล้เคียงหรือน้อยกว่าอำเภอสวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินเช่นเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบกับอำเภออื่นแล้ว สถานการณ์อุทกภัยในอำเภอสวรรณภูมिरุนแรงกว่าหลายอำเภอที่คณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติจังหวัดร้อยเอ็ด (ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด) อนุมัติงบประมาณให้ทั้งการอนุมัติให้อำเภอใดได้รับงบประมาณในการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติหรือไม่เป็นจำนวนเท่าใด ก็เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติอำเภอและคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติจังหวัด มิได้ขึ้นอยู่กับรายงานเหตุด่วนในเบื้องต้น แต่ปรากฏว่าอำเภออื่นๆ ไม่ถูกตั้งข้อกล่าวหา ดำเนินการสอบสวนชี้มูลความผิดและพิจารณาลงโทษ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีรายงานสภาพความเสียหายที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานความเป็นจริง โดยรายงานไปยังจังหวัดว่าความรุนแรงอยู่ในระดับปานกลาง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาจากรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง แล้วฟังว่าขณะนั้นอำเภอสวรรณภูมิมีเพียงฝนตกเป็นเหตุให้น้ำขังถนนลูกรังในช่วงที่เป็นหลุมเป็นบ่อราษฎรยังสามารถสัญจรไปมาได้ แต่ไม่สะดวกเท่าที่ควร ทางราชการไม่จำเป็นต้องเข้า



/ช่วยเหลือ...

ช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากอำเภอสุวรรณภูมิรายงานเพื่อขอรับงบประมาณในการซ่อมแซมถนนเพียง ๙ ล้านบาทเศษเท่านั้น อันเป็นการรายงานบนพื้นฐานของความสุจริตใจที่จะของบประมาณเพียงเพื่อซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดให้ใช้การได้ดังเดิม มิได้รายงานว่าถนนสายใดชำรุดเสียหายตลอดสาย สอดคล้องกับคำชี้แจงเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงการคลังของผู้แทนกระทรวงการคลังที่ว่า การใช้เงินทศรองราชการในอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นการซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงระดับความเสียหาย และจากการตรวจสอบของคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่ปรากฏว่ามีการทุจริตในการซ่อมแซมหรือตรวจรับงานแต่อย่างใด จึงไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ นอกจากนี้ ในการรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยทั้งสองครั้ง ในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ปลัดอำเภอสุวรรณภูมิ ฝ่ายความมั่นคงเป็นผู้ออกสำรวจความเสียหาย และปลัดอำเภออาวุโส ปฏิบัติราชการแทนนายอำเภอเป็นผู้ตรวจสอบ ผู้ฟ้องคดีในฐานะประธาน ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ เพียงลงนามในรายงาน แต่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแต่เพียงผู้เดียว ส่วนการกระทำของปลัดอำเภอสุวรรณภูมิ ฝ่ายความมั่นคง และปลัดอำเภออาวุโส ปฏิบัติราชการแทนนายอำเภอ กลับมีมูลความผิดเพียงผิดวินัยไม่ร้ายแรงเท่านั้น สำหรับกรณีอนุมัติให้จำจ้าง โดยรู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ต่อรองราคากับผู้รับจ้าง นั้น เนื่องจากระเบียบของทางราชการระบุเพียงให้เชิญผู้มีอาชีพโดยตรงมาเจรจาต่อรองราคา ในราคาที่ไม่สูงกว่าท้องตลาดขณะนั้น แต่มิได้ระบุขั้นตอนหรือวิธีการในการเจรจาต่อรองราคาไว้ ปรากฏว่าเลขานุการของคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างได้ยึดถือราคาตามมติของที่ประชุม ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ที่กำหนดราคาดินลูกรังของอำเภอสุวรรณภูมิไว้ไม่เกินลูกบาศก์เมตรละ ๑๕๐ บาท เท่ากับหลายอำเภอ การลงนามในสัญญาว่าจ้างของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยพิจารณาถึงมาตรฐานการก่อสร้าง คุณภาพ รายการวัสดุและการก่อสร้าง โดยเป็นการลงนามสัญญาจ้างในราคาที่ ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด กำหนดให้อย่างเท่าเทียมกันทุกอำเภอ นอกจากนี้ อำเภอสุวรรณภูมิก็ได้เชิญผู้มีอาชีพโดยตรงมาเจรจาต่อรองและทำสัญญาถึง ๑๐ ราย อันมีลักษณะเป็นการแบ่งงานกันทำ จึงย่อมไม่เป็นผลให้ทางราชการได้รับความเสียหาย การชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้จำจ้าง ห้างหุ้นส่วนจำกัด อึ้งสุวรรณ ห้างหุ้นส่วนจำกัด สหเอกชัยสุวรรณภูมิ และห้างหุ้นส่วนจำกัด พรทวีลแอสโซซิเอต โดยรู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการไม่ได้ต่อรองราคากันจริง จึงไม่เป็นธรรม เพราะผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายหน้าที่ไปแล้ว จึงมีอาจล่วงรู้วิธีการดำเนินการของคณะกรรมการ



/เจรจาต่อรอง...

เจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างได้ อีกทั้ง เมื่อได้เปรียบเทียบกับอำเภออื่น ก็มิได้เห็นความแตกต่างทางด้านราคา โดยเฉพาะผู้รับจ้างอีก ๗ ราย ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้กล่าวถึง มีหลายรายที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานเป็นจำนวนโครงการและงบประมาณมากกว่าผู้รับจ้างทั้งสามรายที่ผู้ฟ้องคดีอนุมติให้ว่าจ้าง นอกจากนี้ แม้ผู้ฟ้องคดีระบุให้เชิญผู้รับจ้างรายใดมา ก็มิได้หมายความว่าจ้างให้คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างงวดเว้นการเจรจาต่อรองราคาได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่ได้ระบุไว้ชัดแจ้งว่าในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติผิดระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อใด ผู้ฟ้องคดีและคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ส่วนหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุกลับไม่มีความผิด นอกจากนี้ ก่อนที่ที่ประชุมจะอนุมัติงบประมาณ ได้ตรวจสอบแล้วพบว่าถนนทั้ง ๗๑ สาย และฝายประชาอีก ๑ แห่ง ไม่มีการขึ้นทะเบียนเป็นทรัพย์สินในความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ จึงได้ร่วมกันพิจารณาการกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตามกฎหมาย และไม่เสียหายแก่ราชการจึงไม่มีความผิดวินัย

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าสำนวนการสอบสวนคดีนี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ คณะอนุกรรมการได้สวนจัดประชุมพิจารณาข้อเท็จจริงที่ได้จากการได้สวนไปครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ และมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยไม่ร้ายแรงกรณีเดียวคือการพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ใช้เงินทดรองราชการ ทั้งที่ขณะนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นที่ตั้งไว้ยังใช้จ่ายไม่หมด ส่วนข้อกล่าวหาอื่นๆ ตกไป แต่ต่อมาในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๕ คณะอนุกรรมการได้สวนกลับจัดให้มีการประชุมอีกครั้งหนึ่ง และมีมติ ๕ ต่อ ๑ เสียง เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและมีความผิดอาญา โดยอ้างว่าอาศัยความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่เห็นว่าสมควรได้สวนข้อเท็จจริงให้ปรากฏพยานหลักฐานชัดเจนเพียงพอแก่การวินิจฉัยในประเด็นเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ระดับความเสียหายที่ควรประกาศเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติ การจัดหาผู้รับจ้างก่อสร้างในแต่ละโครงการ รวมทั้งการดำเนินการก่อสร้างและซ่อมแซมถนนตามที่ถูกกล่าวหา ฝายเลขานุการจึงเชิญปลัดกระทรวงการคลังมาให้ถ้อยคำ สรุปได้ว่าการใช้เงินตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ต้องมีการประกาศให้พื้นที่นั้นๆ เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินก่อน และมีความเสียหายเกิดขึ้นจริง โดยคณะกรรมการระดับ



อำเภอและจังหวัดจะพิจารณาความเสียหายดังกล่าวว่าสมควรอนุมัติให้จ่ายเงินหรือไม่
 ดังนั้น ข้อมูลที่คณะอนุกรรมการไต่สวนได้เพิ่มเติมจึงมีเฉพาะคำชี้แจงของผู้แทน
 กระทรวงการคลังที่น่าจะเป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี แต่คณะอนุกรรมการไต่สวนก็ยังกลับมติเดิม
 เป็นการฝ่าฝืนระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วย
 การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓๐ วรรคท้าย ที่กำหนดให้
 คณะอนุกรรมการไต่สวนทำการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมให้เสร็จโดยเร็ว แล้วสรุป
 ข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่ได้มาเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยไม่ต้องทำ
 ความเห็น นอกจากนี้ คณะอนุกรรมการไต่สวนยังไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติม
 และมีเจตนาไม่บันทึกขั้นตอนการทำงานและการลงมติในครั้งแรกที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดี
 มีมูลความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรงเพียงกรณีเดียวไว้ให้ปรากฏในสำนวน จนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 มีมติให้แสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม นำไปสู่การลงมติครั้งที่ ๒ ของคณะอนุกรรมการไต่สวน
 ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่อาจใช้ดุลพินิจได้อย่างเต็มที่ และกรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 พิจารณาอุทธรณ์แล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดียังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย
 อย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ
 พฤติการณ์เป็นเพียงการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเท่านั้น ผู้ฟ้องคดียังไม่สมควร
 ได้รับความถึงกับไล่ออกจากราชการ อย่างไรก็ตาม โดยที่เรื่องทำนองนี้เคยมีคำวินิจฉัย
 ศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ วางหลักไว้ว่า องค์การที่มีอำนาจ
 พิจารณาอุทธรณ์ต่อจากกระบวนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการเสร็จแล้ว ไม่อาจ
 เปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติได้ คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์
 คณะที่ ๗ เสี่ยงข้างมาก จึงมีคำวินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ
 เป็นปลดออกจากราชการ ดังนั้น การลงโทษปลดออกจากราชการในฐานความผิดวินัย
 อย่างไม่ร้ายแรงย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด
 ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕
 เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ และงดเว้นหรือเพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย
 ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ
 เป็นปลดออกจากราชการ ที่ออกตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วแต่กรณี

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๐๓
 เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗



/๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดต่อไปในทันที และคืนสิทธิประโยชน์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีที่พึงได้รับในแต่ละช่วงเวลา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นการชั่วคราวก่อนมีคำพิพากษา ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๗ ไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีหนังสือลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง ขอให้พิจารณาโทษทางวินัย แจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับเรื่องกล่าวหา ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับพวก เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอสุวรรณภูมิ ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีรายงานเท็จต่อจังหวัดร้อยเอ็ดว่าอำเภอสุวรรณภูมิเกิดอุทกภัย ทำให้ถนนในพื้นที่ชำรุดเสียหายมาก เป็นเหตุให้มีการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษด้วยงบประมาณกว่า ๙ ล้านบาท เพื่อซ่อมแซมถนนดังกล่าว ทั้งที่ในช่วงนั้นอำเภอสุวรรณภูมิไม่มีอุทกภัยหรือฝนตกหนักแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง และพิจารณาแล้วมีมติ ดังนี้ (๑) การกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีรายงานเหตุด่วนสาธารณสุขภัยอันเป็นเท็จ และกรณีอนุมัติให้ว่าจ้างผู้รับจ้าง ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สำหรับกรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ การกระทำมีมูลความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่เสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ (๒) การกระทำของนายพนม กิ่งแก้ว เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิ มีมูลความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล



/โดยไม่เสียหาย...

โดยไม่เสียหายแก่ทางราชการตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาโทษทางวินัย แก่ผู้ฟ้องคดีและนายพนมในฐานะความผิดดังกล่าวตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อกระทรวงมหาดไทยได้รับเรื่องแล้ว เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีอยู่ในอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่นายพนมเป็นข้าราชการในสังกัดกรมการปกครอง ไม่อยู่ในอำนาจการพิจารณาของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย จึงได้ส่งสำเนาเอกสารรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวให้กรมการปกครองพิจารณาลงโทษทางวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติแล้ว โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก เรื่องนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เคยมีหนังสือลับ ต่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ แจ้งแนวทางการปฏิบัติให้กระทรวงมหาดไทยทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๔ กล่าวคือ พิจารณาลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชาส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ออกคำสั่ง ประกอบกับแม้เป็นเวลาหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕ ร้องขอความเป็นธรรมกรณีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็มีได้แจ้งให้กระทรวงมหาดไทย รอฟผลการพิจารณาทบทวนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างไร

จากการพิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่นายกฤษณะ แสนสำโรง กล่าวหา ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับพวก สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ อนุมัติโครงการโดยอ้างเหตุอุทกภัยว่า ระหว่างวันที่ ๒๔ ถึงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ เกิดฝนตกหนักในหลายตำบล ทำให้ถนนลูกรังได้รับความเสียหาย อำเภอสุวรรณภูมิจึงได้จัดจ้างโดยทำบันทึกตกลงจ้างซ่อมแซมถนนลูกรังและฝาย ๑ แห่ง จำนวน ๕ โครงการ เป็นเงิน ๔๙๙,๖๒๐ บาท และเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ทำบันทึกตกลงจ้างซ่อมแซมถนนลูกรังอีกประมาณ ๖๗ โครงการ เป็นเงิน ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท



/แต่ความเป็นจริง...

แต่ความเป็นจริงแล้ว ในช่วงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๙ เขตอำเภอสุวรรณภูมิไม่มีฝนตกหนัก อันเป็นสาเหตุให้เกิดภัยพิบัติ (อุทกภัย) ขึ้น โดยเฉพาะเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ แม้จะมีฝนตกหนักมากกว่า ๑ วัน (ประมาณ ๘๓ มิลลิเมตร) แต่ไม่ทำให้เกิดความเสียหาย กับถนนดังกล่าว เพราะจังหวัดร้อยเอ็ดแล้งมาประมาณ ๙ เดือน ปรากฏว่า ผู้รับจ้างไม่ได้ ดำเนินการให้เป็นไปตามสัญญาจ้างเพื่อซ่อมแซมถนน เนื่องจากจำนวนดินลูกรังที่ใช้ซ่อมแซม มีความหนาไม่ถึง ๑๐ เซนติเมตร ถึง ๑๕ เซนติเมตร เพียงแต่มีการนำดินเหนียวลูกรัง ไปลงไว้เป็นหย่อมๆ เท่านั้น และคณะกรรมการตรวจรับงานก็ได้ตรวจรับงานดังกล่าวแล้ว นอกจากนี้ การซ่อมแซมถนนลูกรังบางโครงการทำซ้ำกับโครงการซ่อมแซมถนนลูกรังของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ดที่ดำเนินการก่อนแล้วในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ประมาณ ๒๘ โครงการ ทั้งที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ดทำสัญญาจ้างซ่อมแซมถนน สายที่ชำรุดนี้ไปเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๔๙ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๙ และยังคงอยู่ใน ความรับผิดชอบของผู้รับจ้าง ประกอบกับถนนดังกล่าวยังไม่ได้รับความเสียหายจาก อุทกภัยตามที่อำเภอสุวรรณภูมิรายงาน ถนนหลายสายที่อำเภอสุวรรณภูมิไม่มีการ ซ่อมแซมจริง หรือดำเนินการน้อยกว่าที่สัญญาจ้างกำหนด กล่าวคือ ถมดินลูกรังไม่ครบ และราคาต่อคิวของหินลูกรังระหว่างอำเภอสุวรรณภูมิกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ด มีความแตกต่างกันทั้งที่ก่อสร้างบนถนนสายเดียวกัน โดยราคาหินลูกรังขององค์การบริหาร ส่วนจังหวัดร้อยเอ็ดนั้น หินลูกรังบดอัดแน่น คิวละ ๒๐๐ บาท ส่วนอำเภอสุวรรณภูมิ หินลูกรังคิวละ ๑๕๐ บาท แต่ความจริงแล้ววัสดุที่อำเภอสุวรรณภูมินำมาใช้ในการก่อสร้าง เป็นดินเหนียวลูกรัง ทั้งความหนาก็ไม่เป็นไปตามที่ระบุในเอกสาร นอกจากนี้ การขอรับการสนับสนุนงบประมาณจะต้องมีภาพถ่ายถนนที่ได้รับความเสียหาย ประกอบด้วย แต่ปรากฏว่าโครงการดังกล่าวนำภาพถ่ายสภาพน้ำท่วมก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๙ มาประกอบการพิจารณา ข้อเท็จจริงปรากฏตามการไต่สวนของคณะกรรมการไต่สวนว่า เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอสุวรรณภูมิ อ้างว่ายังมี สิ่งสาธารณประโยชน์เสียหายเพิ่มเติม จึงร่วมกับนายชำนาญ ชื่นดา และนายศุภฤกษ์ ฐานะกลม รายงานเหตุด่วนสาธารณภัยไปยังจังหวัดร้อยเอ็ดอีกว่า วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ เกิดอุทกภัยในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ ๙ ตำบล ราษฎรได้รับความเดือดร้อน ๖๐,๕๓๖ คน ๑๓,๔๘๖ ครัวเรือน ถนนชำรุด ๑๖ สาย ความเสียหายเบื้องต้นอยู่ระหว่างการสำรวจ จากนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดได้ประกาศให้พื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (ฉบับที่ ๒) ตามที่เสนอ ทั้งที่ขณะนั้นอำเภอสุวรรณภูมิ



/มิได้เกิดภัยพิบัติ...

มิได้เกิดภัยพิบัติ ต่อมา ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ อำเภอสุวรรณภูมิได้จัดให้มีการประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ โดยในการประชุมครั้งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีในฐานะประธาน ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ แจ้งต่อที่ประชุมว่า อำเภอสุวรรณภูมิมีฝนตกหนักตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นมา จากการตรวจสอบและรายงานของกำนันผู้ใหญ่บ้านทราบว่า มีถนนในอำเภอสุวรรณภูมิ ได้รับความเสียหาย รวม ๙ ตำบล ๑๑ หมู่บ้าน จังหวัดร้อยเอ็ดจึงประกาศให้พื้นที่ดังกล่าว เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน ตามประกาศจังหวัดร้อยเอ็ด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ และประกาศจังหวัดร้อยเอ็ด (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ ฝ่ายเลขานุการตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่าถนนที่ได้รับความเสียหายมีทั้งสิ้น ๗๑ สาย รวมทั้งฝายประชาอีก ๑ แห่ง งบประมาณทั้งสิ้น ๔๙๙,๖๒๐ บาท จะใช้เงินทศรองราชการในอำนาจของนายอำเภอ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ช่อมแซมก่อน ๕ โครงการ ส่วนที่เหลือจะขอรับความช่วยเหลือจาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบให้ใช้เงินทศรองราชการช่อมแซมถนนที่ได้รับความเสียหาย ตามที่ฝ่ายเลขานุการเสนอ ผู้ฟ้องคดียังกล่าวอีกว่า นอกจากถนนทั้ง ๕ โครงการที่ได้รับความเสียหายแล้ว ยังมีถนนที่ถูกน้ำกัดเซาะผิวจราจรที่เป็นลูกรังเสียหายจนไม่สามารถสัญจรได้ จำนวน ๖๗ โครงการ งบประมาณทั้งสิ้น ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท โดยจะขอรับงบประมาณ จาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ต่อไป สรุปแล้วโครงการที่จะขอรับความช่วยเหลือจาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด มีทั้งสิ้น ๖๗ โครงการ งบประมาณที่เสนอขอจำนวน ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท ขอให้ที่ประชุมพิจารณา และให้ท้องถิ่นอำเภอตรวจสอบดูว่าโครงการช่อมแซมถนนทั้ง ๗๑ สาย และช่อมแซมฝายประชาอาสนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้งงบประมาณก่อสร้างช่อมแซมไว้หรือไม่ ท้องถิ่น อำเภอสุวรรณภูมิแจ้งต่อที่ประชุมว่าจากการตรวจสอบปรากฏว่าไม่มีโครงการใดซ้ำซ้อนกัน โดยตรวจสอบจากข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๐ ที่องค์การบริหารส่วนตำบล (อ.บ.ต.) บางแห่งส่งมาเท่านั้น แต่ไม่ได้สอบถามไปยัง อ.บ.ต. ในพื้นที่ว่า งบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นที่ตั้งไว้ในปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ได้ใช้จ่ายหมดแล้ว หรือไม่ ประการใด ที่ประชุมจึงพิจารณาให้ความเห็นชอบทั้ง ๖๗ โครงการ เป็นเงิน ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท ทั้งที่ขณะนั้น อ.บ.ต. ในพื้นที่ยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นใช้จ่ายไม่หมด โดยไม่ได้สำรวจพื้นที่ว่าถนนลูกรังเสียหายจริงหรือไม่ และพิจารณา ให้ความเห็นชอบโดยไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าถนนลูกรังเสียหายอย่างไร รวมทั้งรู้อยู่แล้วว่า ในขณะนั้นอำเภอสุวรรณภูมิมิได้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน ต่อมา อำเภอสุวรรณภูมิ มีหนังสือ ที่ รอ ๐๘๑๗/๒๙๑๗ และหนังสือ ที่ รอ ๐๘๑๗/๒๙๒๐ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ ถึงจังหวัดร้อยเอ็ด เรื่อง ขอรับการสนับสนุนงบประมาณโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ



/กรณีฉุกเฉิน...

กรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) พ.ศ. ๒๕๔๙ รวมทั้งส่งหลักฐานการพิจารณาให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินตามมติที่ประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ แต่เอกสารประกอบมีเพียงบัญชีรายละเอียดค่าก่อสร้าง โดยไม่มีงบประมาณการขอรับการสนับสนุนงบประมาณและรายละเอียดการขอรับการสนับสนุนงบประมาณแต่อย่างใด ในวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๙ ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด พิจารณาแล้วมีมติเห็นชอบตามที่ ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ เสนอ และได้มีหนังสือ ต่วนที่สุด ที่ รอ ๐๐๑๗.๑/๑๕๐๒๔ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๙ ถึงนายอำเภอสุวรรณภูมิ แจ้งว่า ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด มีมติเห็นชอบให้จ่ายเงินทดรองราชการของที่ทำการปกครองจังหวัดร้อยเอ็ดเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ เป็นเงิน ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๔ และวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ นายถวิล ไทยสวน ได้ทำบันทึกเสนอให้นายอำเภอสุวรรณภูมิลงนามแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการจ้างตามโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน จากนั้น คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างได้ดำเนินการจัดหาผู้รับจ้าง โดยนายถวิล เสมียนตราอำเภอดำเนินการเพียงลำพัง แต่เป็นการดำเนินการตามนโยบายที่ผู้ฟ้องคดีประกาศต่อที่ประชุมกำหนดผู้ใหญ่บ้านประจำเดือนสิงหาคมหรือกันยายน ๒๕๔๙ ว่าผู้รับจ้างที่จะได้รับเลือกต้องเคยทำคุณประโยชน์หรือมีอุปการคุณต่ออำเภอสุวรรณภูมิ ถนนลูกรังที่จะซ่อมแซมจำนวน ๗๑ สายนั้น ส่วนหนึ่งผู้ฟ้องคดีและนายถวิลมอบให้นายพรสิน ทองสกุล หัวหน้าผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด พรถวิลแอสโซซิเอตส์ นำไปจัดสรรแก่ผู้รับจ้าง ๓ ราย คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อึ้งสุวรรณ จำนวน ๒๐ สาย ห้างหุ้นส่วนจำกัด สหเอกชัยสุวรรณภูมิ จำนวน ๓ สาย และห้างหุ้นส่วนจำกัด พรถวิลแอสโซซิเอตส์ จำนวน ๑๐ สาย รวม ๓๓ สาย อีกส่วนหนึ่งนายถวิลได้เรียกห้างหุ้นส่วนจำกัด สติรกุล ร้าน ส. อนันต์ก่อสร้าง ห้างหุ้นส่วน ส. สุขนาการโยธา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศรีสวัสดิ์ (ทุ่งกุลา) การเกษตรและก่อสร้าง ห้างหุ้นส่วนจำกัด หนึ่งหนอง ห้างหุ้นส่วนจำกัด พันธุ์คอนก่อสร้าง และนายบุญลือ ลาสระคู ผู้มีอาชีพรับจ้างและเคยทำงานกับที่ว่าการอำเภอสุวรรณภูมิมาเจรจา โดยจะให้ผู้รับจ้างที่เรียกมาดังกล่าวดูรายละเอียดโครงการและงบประมาณที่จะดำเนินการซ่อมแซม โดยนายถวิลกำหนดไว้แล้ว หากตกลงกันได้ ก็จะเป็นผู้รับจ้างในโครงการนั้นๆ แต่ปรากฏว่าร้านปริยานุชิวส์ก่อสร้าง โดยนางเทียรทอง มุลรัตน์ ที่มีอาชีพรับเหมาก่อสร้างเช่นกันแต่นายถวิลไม่ได้เรียกมาเจรจา ทราบข่าวจากการบอกเล่าว่าอำเภอสุวรรณภูมิมีงบประมาณโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินเพื่อซ่อมแซมถนนลูกรังในเขตอำเภอสุวรรณภูมิ จึงโทรศัพท์ไปติดต่อของานจากนายถวิล ในครั้งแรกได้รับแจ้งว่า



ไม่มีงาน...

ไม่มีงาน แต่ต่อมานายถวิลได้แบ่งงานซ่อมแซมถนนลูกรังตามโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินให้แก่ร้านปริยานุชิวส์ตุ๊กก่อสร้างจำนวน ๒ สาย และเมื่อนายถวิลกับผู้รับจ้างเจรจาตกลงกันจนได้ข้อยุติว่าผู้รับจ้างรายได้จะเป็นผู้รับจ้างซ่อมถนนสายใดแล้ว จึงแจ้งให้ผู้รับจ้างทั้งหมดทำใบเสนอราคาต่อตนเอง ในวันที่ ๑๔ และวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้รับจ้างได้เสนอราคาต่อคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้าง ยกเว้นร้านปริยานุชิวส์ตุ๊กก่อสร้าง โดยราคาที่ผู้รับจ้างเสนอถือตามราคา ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ และ ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ให้ความเห็นชอบ จากนั้น นายถวิลจึงจัดทำหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๑ ฉบับ และหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๑๘ ฉบับ เรื่อง รายงานผลการจัดหาเจรจาต่อรองราคาในการจัดจ้างซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ที่ชำรุดเสียหาย (อุทกภัย) แล้วนำไปให้ประธานกรรมการและกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างลงนามเพื่อเสนอผู้ฟ้องคดีให้ตกลงจ้างผู้รับจ้างข้างต้น โดยคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ทำหน้าที่ในการจัดหาผู้รับจ้างและไม่ได้เจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง แต่กลับรายงานข้อความอันเป็นเท็จว่าได้เชิญผู้มีอาชีพรับจ้างที่มีผลงานดีเด่นเป็นที่น่าเชื่อถือ หลักทรัพย์มั่นคง ไม่เป็นผู้ถูกระบุชื่อไว้ในบัญชีรายชื่อผู้ทำงานของทางราชการมาเจรจาและตกลงราคาโดยตรง ผลการเจรจาและต่อรองราคาปรากฏว่าผู้รับจ้างเสนอราคาไม่สูงกว่าราคากลางและราคาในท้องตลาด ไม่เกินวงเงินงบประมาณที่ ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ให้ความเห็นชอบ เห็นควรรับราคาและจ้างจากผู้เสนอราคาตามรายชื่อข้างต้น รวมทั้งเรียกมาทำสัญญา ข้อตกลง หรือใบสั่งจ้างต่อไป สำหรับบันทึกข้อตกลงจ้างเลขที่ ๖๙/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ระหว่างผู้ว่าจ้างกับร้านปริยานุชิวส์ตุ๊กก่อสร้าง จำนวน ๒๗๙,๐๐๐ บาท นั้น ข้อเท็จจริงฟังได้ตามถ้อยคำของนางเทียรทองและนายประจักษ์ มุลรัตน์ ว่ามีการนำเงินจำนวน ๘๐,๐๐๐ บาทเศษไปมอบให้นายถวิล ต่อมา ผู้ฟ้องคดีคืนเงินดังกล่าวให้แก่ นายประจักษ์ โดยไม่ปรากฏว่าเงินดังกล่าวมอบให้เพื่อตอบแทนที่ร้านปริยานุชิวส์ตุ๊กก่อสร้างได้เป็นผู้รับจ้างหรือไม่ และไม่ปรากฏว่าเป็นการมอบให้ก่อนหรือหลังทำสัญญาจ้าง เมื่อผู้รับจ้างดำเนินการซ่อมแซมถนนลูกรังแล้ว คณะกรรมการตรวจการจ้างได้ทำการตรวจการจ้างและรายงานว่าผู้รับจ้างดำเนินการถูกต้องครบถ้วนตามรายละเอียด เป็นไปตามรูปแบบและรายการข้อกำหนดเงื่อนไขในข้อตกลงจ้าง เห็นควรจ่ายเงินให้ผู้รับจ้างต่อไป รวมทั้งลงชื่อตรวจรับการจ้างในใบตรวจการจ้าง ทั้งนี้ จากการไต่สวนปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ควบคุมงานไม่ได้ทำหน้าที่ควบคุมงานโดยตลอด จึงไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าปริมาณลูกรังที่ผู้รับจ้างนำมาซ่อมแซมครบถ้วน



/ตามข้อตกลงจ้าง...

ตามข้อตกลงจ้างหรือไม่ ดังนั้น ในการบันทึกรายงานผลการซ่อมแซมถนนจึงไม่ได้ระบุปริมาณลูกรังไว้ด้วย แต่นายถวิลระบุปริมาณดินลูกรังให้เป็นไปตามข้อตกลงจ้างในบันทึก รายงานผลการก่อสร้างโดยผลการ

คณะอนุกรรมการได้สวนข้อเท็จจริงเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีในฐานะ ประธาน ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ มีพฤติการณ์ในการทำความผิดดังนี้ ประเด็นที่ ๑ รายงานเหตุด่วน สาธารณภัยอันเป็นเท็จไปยังจังหวัดร้อยเอ็ด ว่าเกิดภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน และถนนลูกรัง ได้รับความเสียหาย ข้อเท็จจริงจากการได้สวนรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ มีฝนตกเป็นเหตุให้มีน้ำท่วมขังถนน ราษฎรยังสามารถสัญจรไปมาได้ แต่ไม่สะดวกเท่าที่ควร ทางราชการไม่จำเป็นต้องเข้าช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน หน่วยงานของรัฐสามารถใช้งบประมาณปกติได้ ไม่ถือว่าภัยดังกล่าวเป็นภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน แต่ผู้ฟ้องคดีและพวกกลับรายงานผู้ว่าราชการ จังหวัดร้อยเอ็ดว่า อำเภอสุวรรณภูมิประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน เพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ประกาศให้อำเภอสุวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน การกระทำของผู้ฟ้องคดี ไม่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ กรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๑ (๑) (๔) และข้อ ๑๖ ส่วนประเด็นที่รายงานว่ามีถนนลูกรังเสียหาย จำนวน ๗๑ สาย นั้น จากการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการได้สวนพบว่าถนนลูกรัง ที่ตรวจสอบมีความกว้าง ยาว ไกล่เคียงกับถนนลูกรังที่อำเภอสุวรรณภูมิรายงานไปยัง จังหวัดร้อยเอ็ด กรณีจึงน่าเชื่อว่ามี การตรวจสอบความเสียหายของถนนลูกรังก่อนที่จะรายงาน ไปยังจังหวัดร้อยเอ็ด เห็นควรให้ข้อกล่าวหาประเด็นนี้ตกไป ประเด็นที่ ๒ พิจารณาให้ความเห็นชอบ ให้ใช้เงินทรองราชการของอำเภอสุวรรณภูมิ ดำเนินการซ่อมแซมถนนลูกรังที่ได้รับความเสียหาย จำนวน ๕ โครงการ เป็นเงิน ๔๙๙,๖๒๐ บาท และมีมติให้ขอรับงบประมาณจาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด เป็นเงิน ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท เพื่อดำเนินการซ่อมแซมถนนลูกรังที่ถูกน้ำกัดเซาะผิวจราจรเสียหาย จนไม่สามารถสัญจรไปมาได้ จำนวน ๖๗ โครงการ เห็นว่า (๑) ที่กล่าวหาว่าไม่ได้ลงไป สำรวจพื้นที่ว่าถนนลูกรังเสียหายจริงหรือไม่ จากการได้สวนน่าเชื่อว่า ที่ทำการปกครอง อำเภอสุวรรณภูมิได้มีการตรวจสอบความเสียหายของถนนลูกรังก่อนที่จะรายงานไปยัง จังหวัดร้อยเอ็ด เห็นควรให้ข้อกล่าวหาตกไป (๒) ที่กล่าวหาว่าพิจารณาให้ความเห็นชอบ ในการขอรับการสนับสนุน โดยไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าถนนลูกรังเสียหายอย่างไร จากการได้สวน ฟังได้ว่า การพิจารณาของ ก.ช.ภ.อ. ไม่ต้องมีรายละเอียดการขอรับการสนับสนุนงบประมาณ โครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย (แบบ ๓) แต่สามารถพิจารณาจากหลักฐานอื่นได้ ดังนั้น



/เมื่อ ก.ช.ภ.อ. ...

เมื่อ ก.ช.ภ.อ. ได้พิจารณาความเสียหายจากบัญชีสรุปรายละเอียดโครงการให้ความช่วยเหลือ (แบบ ช.ภ. ๓) ที่ระบุความเสียหายของถนน จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบแล้ว ควรให้ข้อหานี้ตกไป (๓) ที่กล่าวหาว่าให้ความเห็นชอบให้ใช้เงินทศรองราชการโดยรู้อยู่แล้วว่า ขณะนั้นอำเภอสุวรรณภูมิไม่ได้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน จากการได้สวนฟังได้ว่า แม้ปริมาณน้ำฝนไม่มากผิดปกติ แต่จังหวัดร้อยเอ็ดได้ประกาศให้ท้องที่อำเภอสุวรรณภูมิ เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินแล้ว การประชุมพิจารณาของ ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ จึงเป็นการกระทำตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทศรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว เห็นควรให้ข้อกล่าวหานี้ตกไป (๔) ที่กล่าวหาว่า พิจารณาให้ความเห็นชอบให้ใช้เงินทศรองราชการ ทั้งที่ในขณะนั้นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ในพื้นที่ยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นที่ตั้งไว้ยังใช้จ่ายไม่หมด จากการได้สวนฟังได้ว่า ในวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ อำเภอสุวรรณภูมิมีหนังสือ ที่ รอ ๐๘๑๗/๒๙๒๓ ไปยังท้องถิ่น อำเภอสุวรรณภูมิ เพื่อให้ตรวจสอบว่าโครงการซ่อมถนนลูกรังทั้ง ๗๑ สาย และฝายประชาอาสา อีก ๑ แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่โครงการได้ตั้งงบประมาณก่อสร้างซ่อมแซมไว้ในข้อบัญญัติงบประมาณประจำปี ๒๕๕๐ หรือไม่ ต่อมา ท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิ ตรวจสอบข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๐ แล้ว ไม่มีโครงการก่อสร้างหรือซ่อมแซมถนนที่เสียหายดังกล่าว แต่เนื่องจากงบประมาณปี ๒๕๕๐ นั้น จะใช้ได้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป เมื่อในการประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิ ได้ชี้แจงต่อที่ประชุมว่า ไม่มีโครงการใดซ้ำซ้อนกัน ที่ประชุมจึงมีมติให้ความเห็นชอบให้ใช้เงินทศรองราชการของอำเภอสุวรรณภูมิ จำนวน ๕ โครงการ และมีมติให้ขอรับงบประมาณจาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด เป็นเงินทั้งสิ้น ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท เพื่อซ่อมแซมถนนลูกรังจำนวน ๖๗ โครงการ ทั้งที่ในขณะนั้นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลนาใหญ่ องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำคำ องค์การบริหารส่วนตำบลหัวโตน องค์การบริหารส่วนตำบลดอกไม้ องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยหินลาด องค์การบริหารส่วนตำบลช้างเผือก องค์การบริหารส่วนตำบลหัวช้าง องค์การบริหารส่วนตำบลเมืองทุ่ง และเทศบาลตำบลจำปาขัน ยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นที่ตั้งไว้ยังใช้จ่ายไม่หมด อนึ่ง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าถนนลูกรังทั้ง ๗๑ สาย เป็นสิ่งสาธารณประโยชน์ที่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาลตำบลดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทศรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ



/กรณีฉุกเฉิน...

กรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๒๗ ประกอบหลักเกณฑ์และวิธีการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๕.๘.๕ กรณีมีมูลความผิดทางวินัย ประเด็นที่ ๓ อนุมัติให้ว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด อึ้งสุวรรณ ห้างหุ้นส่วนจำกัด สหเอกชัยสุวรรณภูมิ และห้างหุ้นส่วนจำกัด พรตวิลแอสโซซิเอต โดยรู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง จากการไต่สวนรับฟังได้ว่า พยานบุคคลส่วนใหญ่ที่เป็นผู้ใหญ่บ้านในท้องที่อำเภอสุวรรณภูมิให้การว่า ในการประชุมกำนัน ผู้ใหญ่บ้านประจำเดือนสิงหาคม หรือกันยายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีประกาศต่อที่ประชุมว่าผู้รับจ้างที่จะได้รับงานก่อสร้างกรณีน้ำท่วม ต้องเป็นผู้รับจ้างที่เคยมีอุปการคุณต่ออำเภอสุวรรณภูมิ ประกอบกับคำให้การของผู้รับจ้าง ๓ ราย ที่ให้การว่านายถวิล เสมียนตราอำเภอสุวรรณภูมิ มอบงานให้หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด พรตวิลแอสโซซิเอต แล้วหุ้นส่วนผู้จัดการคนดังกล่าวนำไปแจกจ่ายให้ผู้รับจ้างอีก ๒ ราย โดยไม่มีการเจรจาต่อรอง จึงรับฟังได้ว่ามูลเหตุที่ตกลงให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด อึ้งสุวรรณ ห้างหุ้นส่วนจำกัด สหเอกชัยสุวรรณภูมิ และห้างหุ้นส่วนจำกัด พรตวิลแอสโซซิเอต เป็นผู้ไต่งาน เนื่องจากผู้รับจ้างทั้ง ๓ ราย เคยมีอุปการคุณต่ออำเภอสุวรรณภูมิ จึงยอมไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของรัฐและทำให้ผู้รับจ้างรายอื่นไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากขาดโอกาสในการประกอบธุรกิจ การตกลงจ้างดังกล่าวจึงเป็นการใช้อำนาจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอสุวรรณภูมิ มีหน้าที่อนุมัติให้สั่งซื้อจ้างตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๔๐ จึงมีมูลความผิดทางอาญาและทางวินัย ประเด็นที่ ๔ กรณีร่วมกันเรียกรับเงินจากนางเทียรทอง จากการไต่สวนพยานบุคคลไม่สามารถยืนยันให้รับฟังได้ เห็นควรให้ข้อกล่าวหานี้ตกไป ประเด็นที่ ๕ ร่วมกันจัดทำหนังสือรายงานย้อนหลังอันเป็นเท็จจำนวน ๕ ฉบับ แล้วให้กำนันตำบลน้ำคำ ตำบลหัวโทน ตำบลช้างเผือก ตำบลเมืองทุ่ง และตำบลห้วยหินลาด ลงลายมือชื่อ จากการไต่สวนเห็นว่าเอกสารที่จัดทำขึ้นสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในขณะนั้น จึงยังไม่พอพียงว่าเป็นความเท็จ เห็นควรให้ข้อกล่าวหานี้ตกไป ประเด็นที่ ๖ ร่วมกันจัดทำรายละเอียดการขอรับการสนับสนุนงบประมาณโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด (แบบ ๓) ย้อนหลังและรับรองเป็นหลักฐานว่าภาพถ่ายในแบบ ๓ นั้น เป็นภาพถ่ายของถนนลูกรังสายดังกล่าวจริงอันเป็นเท็จ แม้ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนจะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวก ร่วมกันจัดทำรายละเอียดการขอรับการสนับสนุนงบประมาณโครงการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยย้อนหลัง



/และรับรองเป็น...

และรับรองเป็นหลักฐานว่าภาพถ่ายในแบบ ๓ นั้น เป็นภาพถ่ายของถนนลูกรังสายดังกล่าว อันเป็นความเท็จก็ตาม แต่เมื่อการขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากจังหวัดร้อยเอ็ด ไม่ต้องเสนอรายละเอียด หรือแบบ ๓ มาเพื่อประกอบการพิจารณา ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดี กับพวกจัดทำแบบ ๓ ขึ้น ไม่ว่าจะในขณะใดก็เป็นการกระทำนอกหน้าที่ การกระทำดังกล่าว จึงย่อมไม่เป็นความผิดทางวินัยและอาญาด้วยเหตุผลเดียวกัน เห็นควรให้ช้อกล่าวหานี้ตกไป ส่วนประเด็นที่ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีก่อให้เกิดความเสียหายอย่างไรนั้น คณะอนุกรรมการ ได้สวนเห็นว่า ทางราชการไม่ได้รับความเสียหาย เนื่องจากไม่ปรากฏหลักฐานว่าการซ่อมแซม ถนนลูกรังไม่เป็นไปตามข้อตกลงที่กำหนดในสัญญาจ้าง จึงต้องฟังข้อเท็จจริงว่าการซ่อมแซม ถนนเป็นไปตามข้อตกลง

คณะอนุกรรมการได้สวนข้อเท็จจริงเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณี รายงานเหตุด่วนสาธารณภัยอันเป็นเท็จ ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด และกรณีอนุมัติ ให้ว่าจ้างพรรคพวกของตนเองเป็นผู้รับจ้างโดยไม่มีการเจรจาต่อรองราคา มีมูลความผิด ทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือ ผู้อื่นได้ประโยชน์อันมิควรได้ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีมูลความผิดทางอาญาตามมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) แห่ง ประมวลกฎหมายอาญา สำหรับกรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความ ช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ พ.ศ. ๒๕๔๖ การกระทำมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๓๘๙-๔๗/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ด้วยคะแนนเสียง ๘ เสียง เห็นชอบ ตามความเห็นของคณะอนุกรรมการได้สวนที่เสนอว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีรายงาน เหตุด่วนสาธารณภัยเป็นเท็จ และกรณีอนุมัติให้ว่าจ้างผู้รับจ้างทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการ เจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง มีมูล ความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สำหรับกรณีไม่ปฏิบัติ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ การกระทำมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ



/ระเบียบข้าราชการพลเรือน...

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนข้อกล่าวหาในประเด็นอื่นไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาดกไป และให้ส่งรายงานเอกสาร รวมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีในฐานะความผิดดังกล่าว กระทรวงมหาดไทยเห็นว่าเมื่อประธานกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๑๙๓๘ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและนายพนม เพียงสองราย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการแล้ว โดยในส่วนของผู้ฟ้องคดีนั้นเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และโดยที่มาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจึงไม่อาจพิจารณาวินิจฉัยในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อเปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติแล้วได้ จึงต้องรับฟังว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และเนื่องจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยในฐานะทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ รวมอยู่ด้วย และคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดให้ลงโทษผู้กระทำความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ จึงเห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณา อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วมีมติให้ไล่ออกจากราชการ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในเรื่องนี้ไม่ปรากฏว่าการดำเนินการของอำเภออื่นๆ มีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัย รวมทั้งไม่ปรากฏว่าประธาน



/กรรมการ ป.ป.ช. ...

กรรมการ ป.ป.ช. ได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญของอำเภออื่น

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์แล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ดังนั้น การลงโทษปลดออกจากราชการในฐานะความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงจึงย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้นขอชี้แจงว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๕ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ โดยเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีกรณีรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยอันเป็นเท็จและกรณีอนุมัติให้ว่างผู้รับจ้างโดยรู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจากับผู้รับจ้าง ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ พฤติการณ์เป็นเพียงการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเท่านั้น ส่วนกรณีการพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ใช้เงินทดรองราชการของอำเภอสุวรรณภูมิและมีมติให้ขอรับงบประมาณจาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ทั้งๆ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาลตำบลยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นที่ตั้งไว้ยังใช้จ่ายไม่หมด การกระทำดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๒๗ ประกอบกับหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๕.๘.๕ และเมื่อพิจารณาแล้ว ผู้ฟ้องคดียังไม่สมควรได้รับโทษถึงไล่ออกจากราชการ แต่โดยที่เรื่องทำนองนี้เคยมีคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ วางหลักไว้ว่า องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ต่อจากกระบวนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการเสร็จแล้ว ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ จึงมีคำวินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งผลคำวินิจฉัยอุทธรณ์กรณีของผู้ฟ้องคดีให้กระทรวงมหาดไทยดำเนินการโดยมิได้สั่งเปลี่ยนแปลงฐานความผิด จึงยังคงต้องรับฟังว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณามีมติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องดำเนินการสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ เพื่อให้เป็นไป



/ตามคำวินิจฉัย...

ตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแล้ว ตามคำสั่ง
กระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
สั่งลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการตามคำวินิจฉัย
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการสั่งลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
โดยมติ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งที่ ๗๓๖/๒๕๕๕
ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ จึงอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ได้วินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ตาม
คำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และ
ได้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีมีสาระสำคัญทำนอง
เดียวกับที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอถือเอาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นส่วนหนึ่งของคำให้การ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
พิจารณาเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง
ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
วินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการในความผิดวินัย
อย่างไม่ร้ายแรงจึงไม่ชอบ นั้น ขอชี้แจงว่า คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่
๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ระบุว่า การอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ พระราชบัญญัติ
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้คำว่า
“อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ” ส่วนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕
ใช้คำว่า “อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ” ดังนั้น เมื่อการใช้สิทธิอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหา
อันเนื่องมาจากคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
มีมติ มิใช่ฐานความผิดจากการสอบสวนวินัยโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเอง และ
มิใช่กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาได้รับคำสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๓๕ การอุทธรณ์ในกรณีนี้จึงต้องอยู่ในขอบเขตที่พระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ โดยมีสิทธิ



/อุทธรณ์...

อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น กล่าวคือ อุทธรณ์ได้เฉพาะระดับโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ องค์กรกลางในการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา (ก.พ.) และองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาตามขั้นตอนต่อจากกระบวนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว มีอำนาจพิจารณาเฉพาะเรื่องดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนตามฐานความผิดเดิมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติเท่านั้น การที่องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ใช้อำนาจหน้าที่ลวงล้ำ หรือกระทบกระเทือนอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองให้เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยเฉพาะ โดยการวินิจฉัยข้อเท็จจริงใหม่แล้วเปลี่ยนฐานความผิดเพื่อกำหนดโทษใหม่ จึงไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาตามกฎหมายแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า นายกฤษณะ อดีตสมาชิกสภาจังหวัดร้อยเอ็ด เขตอำเภอสุวรรณภูมิ กล่าวหาว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายอำเภอสุวรรณภูมิ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการกรณีรายงานเท็จต่อจังหวัดร้อยเอ็ดว่าอำเภอสุวรรณภูมิเกิดอุทกภัย ทำให้ถนนในพื้นที่ชำรุดเสียหายมาก เป็นเหตุให้มีการจัดจ้างเพื่อซ่อมแซมถนนด้วยวิธีพิเศษด้วยงบประมาณกว่า ๙ ล้านบาท ทั้งที่ในช่วงเวลานั้น เขตอำเภอสุวรรณภูมิไม่มีอุทกภัยหรือฝนตกหนักแต่อย่างใด นอกจากนี้ กรมสอบสวนคดีพิเศษยังมีหนังสือ ที่ ยธ ๐๘๐๐/๘๕๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ส่งสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณีเดียวกันนี้มายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ด้วยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาเรื่องนี้ในการประชุมครั้งที่ ๕๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๐ แล้วมีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนขึ้นเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง ตามคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๒๘๙/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๐ โดยคณะกรรมการไต่สวนได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ๐๐๐๔/๕๐๔๕ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนแล้ว ไม่คัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการไต่สวนเมื่อคณะกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่าเพียงพอที่จะสรุปได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการอันมีมูลความผิด



จึงได้เชิญ...

จึงได้เชิญผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ
รับทราบข้อกล่าวหาแล้ว และชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาโดยจัดทำเป็นหนังสือ คณะอนุกรรมการ
ได้สวนเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยในบางประเด็น และเห็นควรให้
ข้อกล่าวหาดกไปในบางประเด็น จึงเสนอสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
เพื่อพิจารณามีมติ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีนี้ในการประชุม
ครั้งที่ ๓๓๕-๘๒/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แล้วเห็นว่า ยังมีประเด็นที่สมควร
ไต่สวนข้อเท็จจริงให้ปรากฏพยานหลักฐานชัดเจนเพียงพอแก่การวินิจฉัยเพิ่มเติม จึงมีมติมอบหมาย
ให้คณะอนุกรรมการไต่สวนจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงให้ปรากฏข้อเท็จจริงที่ชัดเจน
หรือดำเนินการไต่สวนเพิ่มเติม แล้วจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงพร้อมเสนอความเห็น
ให้ที่ประชุมพิจารณาอีกครั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
โดยมีหนังสือเชิญปลัดกระทรวงการคลังมาให้ถ้อยคำ และปลัดกระทรวงการคลังมอบหมาย
ให้ที่ปรึกษาด้านพัฒนาระบบการเงินการคลังอธิบายแนวทางการปฏิบัติตามระเบียบ
กระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน
พ.ศ. ๒๕๔๖ จากนั้น คณะอนุกรรมการไต่สวนจึงพิจารณาและมีมติเกี่ยวกับความผิดดังกล่าว
แล้วเสนอสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมพร้อมความเห็น โดยอ้างเรื่องเดิมกรณีที่
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๓๕-๘๒/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๗
พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แล้ว และสรุปรายละเอียดที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม
ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้ในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงในการประชุมครั้งที่
๓๘๗-๔๕/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ แล้ว มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบ
ตามความเห็นที่คณะอนุกรรมการไต่สวนเสนอ ดังนี้ (๑) การกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณี
รายงานเหตุด่วนสาธารณภัยเป็นความเท็จ และกรณีอนุมัติให้ว่าจ้างผู้รับจ้างทั้งที่รู้อยู่แล้วว่า
คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับ
ผู้รับจ้าง มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความ
ผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐาน
เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือกรอกข้อความในเอกสาร รับรอง



/เป็นหลักฐาน...

เป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้น หรือว่าการอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตน อันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงในเอกสารนั้น มุ่งพิสูจน์ความจริง อันเป็นเท็จ ตามมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา (๒) กรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ กรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ มีมูลความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่เสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนข้อกล่าวหาในประเด็นอื่นไม่มีมูล เห็นควรให้ตกไป และให้ส่ง รายงาน เอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา เพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีและส่งไปยังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลที่มีเขตอำนาจ ในฐานความผิดดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่ง ดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ดังนั้น จึงไม่มีเหตุเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากจากพยานหลักฐานที่ปรากฏในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าในช่วง เดือนสิงหาคมถึงกันยายน ๒๕๔๙ มีฝนตกหนักในเขตพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิจริง สภาพ ถนนเพียงแต่เป็นหลุมเป็นบ่อ ราษฎรยังสามารถสัญจรไปมาได้แต่ไม่สะดวกเท่านั้น จึงยังไม่ถือเป็นภัยพิบัติฉุกเฉินที่ต้องช่วยเหลือโดยเร่งด่วน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีทราบก่อนที่จะเกิด ภัยพิบัติว่า อำเภอสุวรรณภูมิจะได้รับงบประมาณในการซ่อมแซมถนน จึงสั่งบรรดากำหนด ผู้ใหญ่บ้านไปสำรวจความเสียหายของถนน ทั้งที่ขณะนั้นยังไม่เกิดภัยพิบัติขึ้น กลุ่มกำนัน ผู้ใหญ่บ้านต่างให้การสอดคล้องกันว่าหนังสือขอความช่วยเหลือเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดี เคยกล่าวไว้ในที่ประชุมกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในเดือนสิงหาคมหรือเดือนกันยายน ๒๕๔๙ ว่า จะมียงบประมาณซ่อมแซมถนน บรรดากำหนด ผู้ใหญ่บ้านจึงทำหนังสือขอความช่วยเหลือ ในการซ่อมแซมถนนตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวไว้ในที่ประชุม แต่รายละเอียดในหนังสือ ฉบับดังกล่าวบางส่วนไม่ตรงกับความจริง กล่าวคือ ถนนไม่ได้เสียหายจริง และกำนัน ผู้ใหญ่บ้านบางคนให้การว่าหนังสือขอรับความช่วยเหลือเป็นลายมือของตนจริง แต่ตนไม่ได้ เป็นผู้จัดทำเนื่องจากพิมพ์หนังสือไม่เป็น และจำไม่ได้ว่าใครเป็นผู้พิมพ์ ประกอบกับ รายงานการประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙



/ที่ผู้ฟ้องคดี...

ที่ผู้ฟ้องคดีเสนอต่อที่ประชุมว่ายังมีถนนถูกน้ำกัดเซาะผิวจราจรจนชำรุดไม่สามารถสัญจรไปมาได้ ๖๗ โครงการนั้น ยังพบว่ามีความผิดปกติของเอกสาร กล่าวคือ ด้านบนระบุเวลาเริ่มประชุมไว้ว่า ๘ นาฬิกา แต่ส่วนกลางของหน้ากระดาษในเอกสารฉบับเดียวกันกลับระบุไว้เป็นเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา อีกทั้ง รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมระบุว่า นายอวยชัย ม่วงมนตรี พัฒนาการอำเภอเข้าร่วมประชุมด้วย แต่ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำชี้แจงของพัฒนาการอำเภอคนดังกล่าวที่ให้การต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนว่าตนไม่สามารถยืนยันได้ว่าเข้าร่วมประชุมหรือไม่ เนื่องจากวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นวันฉาปนกิจศพบิดา นอกจากนี้ วันที่มีการประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๔ ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ นั้น เป็นวันเดียวกับที่มีการประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินในเขตพื้นที่จังหวัดร้อยเอ็ด (ฉบับที่ ๒) ที่ต้องมีการเสนอเรื่องภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ในที่ประชุม ๒ แห่ง พร้อมเอกสารประกอบจำนวนมากอันเป็นเวลากระชั้นชิด แต่ผู้ฟ้องคดีสามารถจัดทำได้ทัน ทำให้เชื่อได้ว่า ขณะจัดทำรายงานเหตุด่วนสาธารณภัย ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องคาดหวังว่าจังหวัดร้อยเอ็ดจะต้องประกาศให้อำเภอสุวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ตามที่รายงาน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการประกาศให้พื้นที่ใดเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินเป็นอำนาจของ ก.ช.ภ.อ. และ ก.ช.ภ.จ. ที่จะพิจารณาตามความเสียหาย มิได้ขึ้นอยู่กับรายงานเหตุด่วนในเบื้องต้น นั้น ขอชี้แจงว่า การที่ผู้ฟ้องคดีรายงานความเสียหายเกินความจริงแล้วส่งรายงานดังกล่าวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา ส่งผลให้การใช้ดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัดในการพิจารณาจำนวนงบประมาณให้ความช่วยเหลือคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการคลังที่ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าการใช้วงเงินทศรองราชการในอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นการขอมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงระดับความเสียหาย นั้น ขอชี้แจงว่า เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำของผู้แทนกระทรวงการคลังจะเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นภัยพิบัติธรรมดา ไม่ถือเป็นภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน ทั้งนี้ คำว่า “ภัยพิบัติฉุกเฉิน” ตามนิยามข้อ ๕ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทศรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ต้องมีความร้ายแรงและรัฐต้องเข้าช่วยเหลือในทันที แต่กรณีนี้เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติตามรายงานการไต่สวนของคณะอนุกรรมการไต่สวนว่า ขณะเกิดเหตุอำเภอสวรรภูมิมีฝนตกตามฤดูกาล เป็นเหตุให้ถนนลูกรังมีน้ำท่วมในช่วงที่เป็นหลุมเป็นบ่อ ราษฎรยังสามารถสัญจรไปมาได้เพียงแต่ไม่สะดวกเท่านั้น ขนาดความเสียหาย



จึงไม่ร้ายแรง...

จึงไม่ร้ายแรงถึงกับต้องประกาศเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อเปรียบเทียบกับอำเภออื่นที่จังหวัดร้อยเอ็ดประกาศให้เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินแล้ว อำเภอสุวรรณภูมิมีความเสียหายรุนแรงกว่า แต่ไม่ปรากฏว่าอำเภออื่น ๆ ถูกกล่าวหาเพื่อดำเนินการสอบสวนข้อมูลความผิดและพิจารณาโทษแต่อย่างใดนั้น ขอชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาการกระทำในหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอ มีหน้าที่ต้องจัดทำรายงานความเสียหายอันเป็นความจริงให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อพิจารณาให้ความช่วยเหลือประชาชนในเขตพื้นที่ให้ถูกต้องและรวดเร็วเท่านั้น การที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะประธาน ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ รายงานเหตุด่วนสาธารณภัยเกินกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ทั้งที่ยังไม่ถือเป็นภัยพิบัติฉุกเฉิน แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกกลับรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดว่าอำเภอสุวรรณภูมิประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) เพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดประกาศให้อำเภอสุวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ได้พิจารณาถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงแล้ว ไม่อาจรับฟังได้

ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า แม้ผู้ฟ้องคดีระบุให้เชิญผู้รับจ้างรายใดมา ก็ได้หมายความว่า จะบังคับให้คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างงานการเจรจาต่อรองราคาได้ นั้น ขอชี้แจงว่า คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างประกอบด้วยปลัดอำเภอเป็นประธาน เสมียนตราอำเภอ เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี เป็นกรรมการ ในการจัดหาผู้รับจ้างดังกล่าว นายถวิล เสมียนตราอำเภอ ได้ดำเนินการตามนโยบายที่ผู้ฟ้องคดีประกาศต่อที่ประชุมกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประจำเดือนสิงหาคมหรือกันยายน ๒๕๔๙ ว่าผู้รับจ้างที่ได้รับเลือกต้องเคยทำคุณประโยชน์หรือมีอุปการคุณต่ออำเภอสุวรรณภูมิ ดังนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เมื่ออำเภอมีงบประมาณช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยหรือบรรเทาทุกข์อันเป็นงานเร่งด่วน ผู้ฟ้องคดีจึงแจ้งว่ามีงานจ้างซ่อมแซมถนนลูกรังในเขตอำเภอสุวรรณภูมิ และจะแบ่งงานจ้างให้ห้างร้านที่ช่วยเหลืองานสาธารณะ รวมทั้งให้รายละเอียดเนื้องานและค่าจ้างของถนนแต่ละสาย หลังจากนั้น จึงประสานกับห้างอื่นในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ เช่น ห้างหุ้นส่วนจำกัด อึ้งสุวรรณ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. สุขนาการโยธา ให้มาดูรายละเอียดถนนที่จะรับจ้างแล้วตกลงแบ่งงานกัน เมื่อตกลงกันได้แล้วจึงแจ้งนายถวิล และทำใบเสนอราคา จากนั้นจึงลงนามในข้อตกลง ต่อมา ผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอสุวรรณภูมิอนุมัติให้จ้างผู้รับจ้างโดยรู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจา



/ต่อรองราคา...

ต่อรองราคากับผู้รับจ้างแต่อย่างใด และประธานคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างให้ถ้อยคำว่าการเจรจาต่อรองหรือตกลงราคาได้ให้นายถวิลและนายไชยณรงค์ บรรจง เป็นผู้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้างไปได้เลย หากมีปัญหาให้แจ้งให้ทราบ โดยที่ตนไม่เคยเข้าไปเกี่ยวข้องกับแต่อย่างใด และลงลายมือชื่อในบันทึกข้อความผลการเจรจาต่อรองราคาจ้างซ่อมแซมสิ่งสาธารณูปโภคที่ชำรุดเสียหาย เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๙ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น สำหรับการตรวจสอบโครงการเพื่อดำเนินการซ่อมแซมถนนนั้น ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนรับฟังได้ว่า อำเภอสุวรรณภูมิมีหนังสือ ที่ รอ ๐๘๑๗/๒๕๒๓ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ไปยังท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิเพื่อให้ตรวจสอบว่าโครงการซ่อมแซมถนนลูกรังทั้ง ๗๑ สาย และฝ่ายประชาอาสาอีก ๑ แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่มีงบประมาณก่อสร้างหรือซ่อมแซมไว้ในข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๕๐ หรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ถนนลูกรังทั้ง ๗๑ สาย เป็นสิ่งสาธารณประโยชน์ที่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล อีกทั้ง องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นที่ตั้งไว้ยังใช้จ่ายไม่หมด โดยมาตรา ๔๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ระบุให้บรรดางบประมาณ ทรัพย์สิน สิทธิ สิทธิเรียกร้อง หนี้ และเจ้าหน้าที่ของสภาตำบล ให้โอนไปเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าถนนลูกรังดังกล่าว องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่เป็นผู้รับผิดชอบ มิฉะนั้นคงไม่สอบถามไปยังท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิว่ามีงบประมาณที่จะซ่อมแซมถนนหรือไม่ ท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิมีหนังสือตอบเพียงว่าไม่ได้ตั้งงบประมาณซ่อมแซมไว้ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ เท่านั้น แต่ไม่ได้ระบุว่างบประมาณซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ในปี ๒๕๔๙ ยังเหลืออยู่หรือไม่ ดังนั้น แม้จะมีการตรวจสอบแต่ก็เป็น การตรวจสอบจากงบประมาณปี ๒๕๕๐ อันมิใช่ปีงบประมาณที่ประสบภัยพิบัติฉุกเฉิน (อุทกภัย) จึงไม่สามารถนำมาใช้ประกอบการพิจารณาของ ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิได้ ประกอบกับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ๗ แห่ง จากทั้งหมด ๘ แห่ง แจ้งว่าตั้งงบประมาณซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ไว้ในรายจ่ายงบกลางประเภทเงินอุดหนุนจ่าย แสดงว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นผู้รับผิดชอบถนน ยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นไว้เพื่อซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ที่ตั้งไว้ในปีงบประมาณ ๒๕๔๙ คงเหลือ และเมื่อประมาณเดือนมีนาคมถึงพฤษภาคม ๒๕๔๙ องค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ดซ่อมแซมถนนในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิจำนวน ๑๗ สัญญา เสร็จไปแล้ว และยังอยู่ระหว่างการประกันความเสียหายหลัง



/ส่งมอบงาน...

ส่งมอบงาน เมื่อพิจารณาจากสัญญาจ้างซ่อมแซมถนนของอำเภอสุวรรณภูมิในครั้งนี้จำนวน ๗๑ โครงการ ปรากฏว่ามีบางส่วนทับซ้อน หรืออยู่ในสัญญาที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ด ดำเนินการไปแล้ว ๙ โครงการ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงยังรับฟังได้ ว่าถนนที่ชำรุดเป็นเพียง มีน้ำท่วมขังในช่วงที่เป็นหลุมเป็นบ่อ ราษฎรยังคงใช้สัญจรไปมาได้ แต่ไม่สะดวกเท่า นั้น หากไม่ดำเนินการซ่อมแซมในทันทีก็ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน อันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย ของประชาชน จึงไม่เข้าเงื่อนไขข้อ ๕.๘.๕ วรรคสอง ของหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการ ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงรับฟัง ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานได้ว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะประธาน ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ มีหน้าที่ สืบสวนและรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเสียหายไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด แต่กลับปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ รายงานเหตุด่วนสาธารณภัยเกินกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดต้องประกาศภัยพิบัติฉุกเฉิน ส่งผลให้อำเภอสุวรรณภูมิ ได้รับงบประมาณซ่อมแซมถนนที่อ้างว่าได้รับความเสียหาย และการที่ผู้ฟ้องคดีใช้อำนาจหน้าที่ ในฐานะนายอำเภอ เรียกผู้รับจ้างบางรายมารับงานซ่อมแซมถนน อันเป็นการใช้อำนาจ แสวงหาประโยชน์อันมิควรได้สำหรับผู้อื่นโดยทุจริต ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการได้สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการได้สวน ข้อเท็จจริงไม่ชอบด้วยระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการได้สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓๐ วรรคท้าย นั้น ขอชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการได้สวนให้ทำการแสวงหา ข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิดว่าผู้ฟ้องคดี กระทำการอันมีมูลความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร เสนอต่อประธานกรรมการ ป.ป.ช. และเรื่องนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติให้คณะกรรมการได้สวนชุดเดิมทำการได้สวน ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม รวมทั้งจัดทำสำนวนการได้สวนข้อเท็จจริงพร้อมเสนอความเห็น ให้พิจารณาอีกครั้ง แม้มตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการได้สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ จะระบุไว้ว่า เมื่อได้สวน ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแล้ว ให้คณะกรรมการได้สวนสรุปข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน ที่ได้เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยไม่ต้องเสนอความเห็นก็ตาม แต่กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติให้คณะกรรมการได้สวนทำความเข้าใจประกอบด้วย และความเห็นของคณะกรรมการ ได้สวนเพิ่มเติมในครั้งหลังก็เป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะพิจารณาต่อไป ไม่ผูกพัน



/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ต้องมีมติตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวนตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาแต่ประการใด และในการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม คณะอนุกรรมการไต่สวนได้มีหนังสือเชิญปลัดกระทรวงการคลังมาให้ถ้อยคำ โดยปลัดกระทรวงการคลังมอบหมายให้ที่ปรึกษาด้านพัฒนาระบบการเงินการคลัง กรมบัญชีกลาง มาให้ถ้อยคำแทนในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ อธิบายแนวทางการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ จากนั้น คณะอนุกรรมการไต่สวนจึงเสนอสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงที่ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมแล้วมีความเห็น โดยอ้างเรื่องเดิมกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๓๕-๘๒/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และสรุปรายละเอียดที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้ในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง หน้า ๒๖๘ เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ปรากฏรายละเอียดตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๓๘๗-๔๕/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะอนุกรรมการไต่สวนจึงเป็นการดำเนินการโดยชอบแล้ว นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังได้ยื่นฟ้องประธานคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดนนทบุรี เกี่ยวกับการที่คณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงมติสองครั้งไม่เหมือนกันไว้ด้วย ต่อมา ศาลจังหวัดนนทบุรี ในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๒๙๓/๒๕๕๖ และศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๘๘๓/๒๕๕๖ ต่างพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่า แม้ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓๐ วรรคท้าย จะระบุว่าไม่ต้องทำความเห็น ก็เป็นเพียงข้อปฏิบัติที่กำหนดไว้เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มิใช่บทบังคับเด็ดขาดว่าห้ามทำความเห็น อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะมีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวนหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับมติที่ประชุมเสียงข้างมาก

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การลงโทษปลดออกจากราชการในฐานะความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ขอชี้แจงว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง การดำเนินการทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเป็นไปตาม



/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณาโทษทางวินัย ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือรายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนวินัย สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เป็นองค์กรผู้ทำหน้าที่วินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีนั้น ต้องอยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวโดยมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้เฉพาะดุลพินิจในการส่งโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่เป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ส่วนฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก ทั้งนี้ ตามนัยคำวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดี จากไล่ออกจากราชการเป็นให้ลงโทษปลดออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับการรับฟังข้อเท็จจริงไปในทางใด ย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ออกโดยอาศัยมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจึงชอบแล้ว คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองสูงสุด จึงไม่อาจรับฟังข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้ อนึ่ง แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง จะบัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาคดีปกครอง แต่อำนาจดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้บังคับวรรคสอง ที่บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครอง ตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจ โดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น ดังนั้น ผู้ถูกกล่าวหาที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมมีอาจฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากการมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการใช้อำนาจ โดยตรงตามรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ ผู้ถูกกล่าวหายังมีอาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่ง ผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษทางวินัยตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้อีกด้วย เพราะเป็นคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาทั่วไป ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีสิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจ ในการส่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนฐานความผิดทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓



วินิจฉัยยุติแล้ว...

วินิจฉัยยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ออกตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่มีอำนาจรับคดีนี้ไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์จะคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ประสงค์จะให้ศาลปกครองสูงสุดดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า กรณีรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยเป็นเท็จนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้นายชำนาญ ปลัดอำเภออาวุโส และนายศุภฤกษ์ ปลัดอำเภอฝ่ายความมั่นคง ออกไปสำรวจความเสียหาย พบว่าเกิดความเสียหายจริง โดยมีการรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ๒ ครั้ง ว่า เกิดอุทกภัยขึ้นใน ๙ ตำบลของอำเภอสุวรรณภูมิ ถนนชำรุดจำนวน ๗๑ สาย รวมทั้งฝายประชาอีก ๑ แห่ง โดยตามแบบรายงานเหตุด่วนสาธารณภัย ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ ระบุว่า ชนิดของสาธารณภัย คือ อุทกภัย ความรุนแรงและลักษณะของอุทกภัยอยู่ในระดับปานกลาง ถนนเสียหาย ๕๕ สาย ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ก็ได้รายงานอีกครั้งว่า ความรุนแรงของอุทกภัยอยู่ในระดับปานกลาง ถนนเสียหายเพิ่มอีก ๑๖ สาย และฝายประชาอีก ๑ แห่ง ไม่มีข้อความใดระบุว่าอำเภอสุวรรณภูมิประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน ส่วนการประกาศให้อำเภอใดเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดมิใช่อำนาจของผู้ฟ้องคดี สอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการได้สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยอมรับว่ามีถนนเสียหาย และน่าเชื่อว่าการตรวจสอบความเสียหายของถนนก่อนที่จะรายงานจึงเห็นควรให้ข้อหานี้ตกไป ส่วนที่ว่า การพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ใช้เงินอุดหนุนราชการของอำเภอสุวรรณภูมิ และมติขอรับเงินงบประมาณจาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ปฏิบัติถูกต้องตามระเบียบของทางราชการหรือไม่นั้น กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยแล้วว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่ามีถนนหลายสายอยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ และกลุ่มเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลต่างให้ถ้อยคำว่าได้รับหนังสือสอบถามจากผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับงบประมาณที่ตั้งไว้สำหรับซ่อมแซมถนนได้ใช้จ่ายหมดแล้วหรือไม่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่เสียหาย



/แก่ราชการ...

แก้ราชการตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และกรณีอนุมัติให้จ้างผู้รับจ้างโดยรู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ มีการต่อรองราคากับผู้รับจ้าง นั้น ขอชี้แจงว่า ก่อนทำสัญญาจ้างซ่อมแซมถนนลูกรัง ผู้ฟ้องคดีได้แต่งตั้งคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างขึ้น ต่อมา เมื่อคณะกรรมการดังกล่าวได้ผู้รับจ้างแล้วก็ได้ทำบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเสนอผู้ฟ้องคดีว่าได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้างซ่อมแซมถนนแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงลงนามในสัญญาจ้างซ่อมแซมถนนทั้ง ๗๑ สาย แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงภายหลังว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ต่อรองราคา แต่ผู้ฟ้องคดีต้องเชื่อตามบันทึกของคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างว่ามีการต่อรองราคากันแล้ว ดังนั้น หากในภายหลังปรากฏว่าไม่ได้มีการต่อรองราคากันจริง ก็ย่อมเป็นความผิดของคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้าง และไม่มีพยานหลักฐานใดแสดงว่าผู้ฟ้องคดีรู้อยู่แล้วว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ต่อรองราคา และที่อ้างว่ากรณีนี้สืบเนื่องจากการที่นายกฤษณะ อดีตสมาชิกสภาจังหวัดร้อยเอ็ด เขตอำเภอสุวรรณภูมิ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีนั้น ขอชี้แจงว่า ในเวลาต่อมา นายกฤษณะ ผู้กล่าวหา ได้ทำหนังสือชี้แจงและสารภาพต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่านายกิตติ สมทรัพย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ดและเป็นกรรมการ ป.ป.ช. ประจำสภาผู้แทนราษฎร ขอร้องให้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีเนื่องจากไม่พอใจที่ขอให้ผู้ฟ้องคดีมอบงานให้นางอรสา อ่ามะเหี้ย แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตาม และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับไว้พิจารณา แต่ไม่ได้เชิญตัวนายกฤษณะมาให้ปากคำเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ต่อมา เมื่อนายกฤษณะทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีก็ยังไม่ยื่นหนังสือถวายฎีกาอีกด้วย และที่อ้างว่าผู้ฟ้องคดีทราบก่อนจะเกิดภัยพิบัติว่าทางอำเภอสุวรรณภูมิจะได้รับเงินงบประมาณในการซ่อมแซมถนน จึงได้สั่งให้บรรดากำนัน ผู้ใหญ่บ้านไปสำรวจความเสียหายของถนน ทั้งที่ขณะนั้นไม่ได้เกิดภัยพิบัติขึ้น นั้น ขอชี้แจงว่า รายงานขอความอนุเคราะห์ในการซ่อมแซมถนนที่ชำรุดของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่ เป็นการรายงานเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ถึงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๙ อันเป็นเวลาที่สุดยุดุณิมวิทยาภาคตะวันออกเฉียงเหนือประกาศเดือนกุมภาพันธ์ตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ นอกจากนี้ ยังมีหนังสือสั่งการจากกรมป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนให้เตรียมการเพื่อดูแลทุกข์สุขของประชาชน และในการประชุมประจำเดือนของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ฟ้องคดีจะต้องพูดเน้นย้ำให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้านสอดส่องดูแลและเตรียมการแก้ไขปัญหาให้ประชาชน สำหรับประเด็นนี้



/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่า หนังสือร้องขอความช่วยเหลือในการซ่อมแซมถนนเป็นการร้องขอที่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และวินิจฉัยให้ประเด็นนี้ตกไป ส่วนที่อ้างว่ามีความผิดปกติของรายงานการประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ นั้น ขอชี้แจงว่า ผู้ฟ้องคดีจำได้แต่ว่าองค์ประชุมครบ และการจด รวมทั้งตรวจรายงานการประชุมมิใช่หน้าที่ของผู้ฟ้องคดี และที่อ้างว่า ทั้งที่มีเอกสารจำนวนมาก แต่ผู้ฟ้องคดีสามารถจัดทำได้ทันการประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๔ จึงเชื่อได้ว่าขณะจัดทำรายงานเหตุด่วนสาธารณภัย ผู้ฟ้องคดีคาดหวังอยู่แล้วว่าจังหวัดร้อยเอ็ดจะต้องประกาศให้อำเภอสุวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินตามที่รายงานนั้น ขอชี้แจงว่าแม้ไม่มีการประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินในเขตพื้นที่จังหวัดร้อยเอ็ด (ฉบับที่ ๒) ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ก็สามารถจัดประชุมโดยใช้ข้อมูลของความเสียหายในครั้งที่ ๑ ได้อยู่แล้ว ส่วนข้อมูลความเสียหายครั้งที่ ๒ ก็มีอยู่ในคอมพิวเตอร์ เมื่อทางจังหวัดประสานงานมาว่าผู้ว่าราชการจังหวัดลงนามในประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินแล้ว ก็จะต้องข้อมูลที่เก็บไว้มารวมกันและนำเข้าไปประชุมในวันเดียวกันได้ ในสถานการณ์เช่นนี้ หากผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดลงนามในประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินก่อนวันประชุมแล้วเจ้าหน้าที่ของจังหวัดก็ต้องประสานมาทางอำเภอให้เตรียมการไว้ก่อน หากผู้ฟ้องคดีตั้งใจจะทุจริตและทราบล่วงหน้าว่าจะได้งบประมาณจริง ก็คงไม่มีการรายงานไปยังจังหวัดถึงสองครั้ง และการที่สามารถจัดทำเอกสารการประชุมได้ทันในวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๔ เนื่องจากเป็นข้อมูลชุดเดียวกัน และจัดเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ตั้งแต่มีการสำรวจแล้ว

ที่อ้างว่าผู้ฟ้องคดีรายงานความเสียหายต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเกินความจริง ส่งผลให้ดุลพินิจในการพิจารณาจำนวนเงินงบประมาณในการให้ความช่วยเหลือของผู้ว่าราชการจังหวัดคลาดเคลื่อน นั้น ขอชี้แจงว่า การพิจารณาเฉพาะหนังสือนำเสนอไม่เป็นธรรม เพราะในการพิจารณาให้ความเห็นชอบหรืออนุมัติในเรื่องใด คณะกรรมการทั้งในระดับอำเภอและระดับจังหวัดย่อมพิจารณาเนื้อหาสาระและรายละเอียดประกอบ นอกจากนี้ หนังสือรายงานความเสียหายก็ระบุว่ามียี่สิบสิ่งส่งมาด้วย ๕ รายการ และในวันประชุม ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ปลัดอำเภอหรือผู้แทนของอำเภอที่เสนอโครงการ จะต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อชี้แจงรายละเอียดและตอบข้อซักถามของคณะกรรมการ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ระดับจังหวัด นอกจากนี้ ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ทุกท่านก็มีหน้าที่ต้องใช้ดุลพินิจตามที่กฎหมายกำหนด สิ่งที่แสดงว่าอำเภอสุวรรณภูมिरายงานความเสียหายตามที่เกิดขึ้นจริง และสอดคล้องกับที่



/รายงานตามแบบ...

รายงานตามแบบรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นมีขนาดปานกลาง ได้แก่ อำเภอสวรรณภูมิรายงานขอรับการสนับสนุนจากจังหวัดเป็นถนน ๖๗ สาย และฝายประชาอาสาอีก ๑ แห่ง เป็นเงิน ๙ ล้านบาทเศษ เฉลี่ยโครงการละ ๑ แสนบาทเศษ ในรายละเอียดระบุว่าขอรับการซ่อมแซมในส่วนที่ชำรุดไม่สามารถสัญจรไปมาได้ แม้จะมีพยานบุคคลบางรายให้การว่าถนนเป็นหลุมเป็นบ่อ อาจไม่สะดวกในการสัญจร แต่พอสัญจรไปมาได้ แต่ก็พินิจในการตีความและใช้ถ้อยคำ ส่วนผู้ฟ้องคดีเห็นว่าถนนที่เป็นหลุมเป็นบ่อนั้น หากประชาชนสัญจรไปมาในช่วงกลางคืนโดยไม่ระมัดระวังก็อาจได้รับบาดเจ็บ การซ่อมแซมถนนที่มีความยาวหลายกิโลเมตรเพียงโครงการละ ๑ แสนบาทเศษ ย่อมแสดงให้เห็นว่าเป็นการซ่อมแซมในส่วนที่ชำรุดใช้การไม่ได้ สอดคล้องกับข้อรายงานในแบบรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยว่าระดับความรุนแรงปานกลาง และสิ่งที่แสดงว่า ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ตรวจสอบรายละเอียดของโครงการตามข้อรายงานขอรับงบประมาณโดยมิได้อนุมัติ ตามหนังสือคำสั่งของผู้ฟ้องคดีคือ ใบบัญชีประกอบเอกสารการเห็นชอบให้จ่ายเงินทรงราชการของจังหวัดที่ส่งให้อำเภอสวรรณภูมิจำนวน ๖๗ โครงการ เป็นเงิน ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท มีการเปลี่ยนแปลงถ้อยคำจาก "เสียหายจนไม่สามารถสัญจรไปมาได้" เป็น "ลงหินลูกรังในช่วงที่ขาดชำรุดเสียหายใช้การไม่ได้" ที่น่าจะเกิดจากการใช้ดุลพินิจสอบถามสภาพความเป็นจริงจากผู้รับผิดชอบและผู้เข้าร่วมประชุมในแต่ละอำเภอ นอกจากนี้ ในช่องหมายเหตุของบัญชีสรุปรายละเอียดการให้ความช่วยเหลือ (ข.ภ. ๑) ที่ ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด เห็นชอบ และจังหวัดส่งมาให้อำเภอสวรรณภูมิ ระบุในทุกโครงการว่า "ตามหลักเกณฑ์ ข้อ ๕.๘.๕" ที่กำหนดว่า "ซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติ ซึ่งมีได้อยู่ในความรับผิดชอบของส่วนราชการ ให้กระทำได้เฉพาะกรณีเร่งด่วนและจำเป็นเพื่อให้กลับสู่สภาพเดิม..." ดังนั้น จะเป็นกรณีเร่งด่วนหรือจำเป็นหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีหรืออำเภอสวรรณภูมิ มีหน้าที่เพียงนำเสนอความเสียหายและแนวทางแก้ไขไปยังจังหวัดเท่านั้น ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด จะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจว่ามีความจำเป็นเพียงใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องการชี้ให้ศาลเห็นว่า การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดประกาศให้อำเภอสวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน เกิดจากการให้ข้อมูลเกินความจริงของผู้ฟ้องคดี จึงขอชี้แจงว่า สิ่งที่ผู้ฟ้องคดีรายงานต่อจังหวัดร้อยเอ็ดมีเพียงแบบรายงานเหตุด่วนสาธารณภัย อันเป็นรายงานปกติตามข้อสั่งการให้เฝ้าระวังจำนวน ๒ ครั้งเท่านั้น รายงานดังกล่าวเป็นรายงานสภาพทั่วๆ ไป มีช่องให้ทำเครื่องหมายระดับของสถานการณ์ และไม่มีส่วนใดของรายงานที่ผู้ฟ้องคดี



/อ้างว่า...

อ้างว่าเกิดภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินขึ้นในอำเภอสวรรณภูมิ ทั้งนี้ การใช้ดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัดในการประกาศให้พื้นที่ใดเป็นเขตภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดเป็นผู้เสนอ โดยพิจารณาข้อมูลหลายประการประกอบกัน แบบรายงานของอำเภอเป็นเพียงข้อมูลส่วนหนึ่งเท่านั้น และมูลเหตุที่กล่าวอ้างนี้ไม่เคยปรากฏอยู่ในส่วนที่นำไปสู่การชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เคยตั้งข้อกล่าวหาหรือเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจง

ส่วนที่อ้างว่า ในการจัดหาผู้รับจ้างซ่อมแซมถนน คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างดำเนินการตามนโยบายที่ผู้ฟ้องคดีประกาศต่อที่ประชุมกำหนด ผู้ใหญ่บ้านว่าผู้รับจ้างที่จะได้รับการคัดเลือกต้องเคยทำคุณประโยชน์ต่ออำเภอสวรรณภูมินั้น ขอชี้แจงว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กล่าวให้นโยบายใดๆ ต่อที่ประชุมกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ที่พยานบุคคลให้การปรักปรำผู้ฟ้องคดีน่าจะเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีขัดใจกับนักการเมืองที่เข้ามาแทรกแซงในการหาผู้รับจ้างของทางอำเภอ อย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้รับจ้างจำนวนทั้งหมด ๑๐ รายมิได้ให้การว่าเคยมีอุปการคุณหรือช่วยงานสาธารณะของอำเภอแต่อย่างใด ประกอบกับนางสาวอรุณญา แซ่ฮึง พยานบุคคลสำคัญให้ถ้อยคำที่ว่า ห้างร้านจะคุยกันและแบ่งสรรในการรับงานซ่อมแซมถนน แต่ละห้างจะได้รับงานเป็นจำนวนเท่าใดนั้น ขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละห้าง ส่วนสาเหตุที่ต้องขอแบ่งงานซ่อมแซมถนนจากห้างหุ้นส่วนจำกัด พรดวิลแอสโซซิเอต เนื่องจากขณะนั้น ห้างหุ้นส่วนจำกัดดังกล่าวเป็นห้างที่ใหญ่ที่สุดในเขตอำเภอสวรรณภูมิ และเป็นตัวหลักในการประสานงานระหว่างห้างร้านเพื่อแบ่งงานจ้างของอำเภอสวรรณภูมิมาโดยตลอด แสดงว่า กลุ่มผู้รับจ้างประสานงานกันมาโดยตลอดก่อนหน้าเกิดงานจ้าง การรวมตัวดังกล่าวเกิดจากความยินยอมพร้อมใจ อำเภอไม่ทราบ ขณะเดียวกันผู้รับจ้างที่ไม่ได้อยู่ในเครือข่ายการประสานงานของห้างหุ้นส่วนจำกัด พรดวิลแอสโซซิเอตก็มีช่องทางในการติดต่อขอข้อมูลจากอำเภอเสมอมา สำหรับนางอรสาที่นักการเมืองแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมอบงานให้ นั้น อำเภอสวรรณภูมิพิจารณาเห็นว่า ผู้รับจ้างรายนี้มีพฤติการณ์ในการนำงานไปขายต่อให้บุคคลอื่น จึงไม่เป็นผลดีต่อการแก้ไขปัญหาของประชาชน ส่วนที่หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด พรดวิลแอสโซซิเอต ให้ปากคำว่า ผู้ฟ้องคดีแจ้งให้ตนทราบว่า จะแบ่งงานจ้างให้ห้างร้านที่ช่วยเหลืองานสาธารณะ แล้วมอบรายละเอียดเนื้องานและค่าจ้างของถนนแต่ละสายส่วนหนึ่งมาให้ห้างร้านต่างๆ ตกลงกันว่าจะรับซ่อมถนนสายใดบ้าง นั้นขอชี้แจงว่า ผู้ฟ้องคดีจำไม่ได้ แต่มีความเป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีอาจแจ้งข่าวที่อำเภอจะจัดจ้าง



/ซ่อมแซมถนน...

ซ่อมแซมถนนให้หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด พรตวิลแอสโซซิเอต ทราบในฐานะคนรู้จักมักคุ้น แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมอบหมายให้เป็นผู้แบ่งงาน การดำเนินการดังกล่าวอยู่เหนือการควบคุมของผู้ฟ้องคดี และเป็นการตกลงกันภายในของผู้รับจ้างกลุ่มหนึ่งเอง ก่อนมาเจรจากับคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้าง โดยที่ประชุม ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด มีมติให้อำเภอสุวรรณภูมิจัดจ้างลงดินลูกรังลูกลบาศก์เมตรละ ๑๕๐ บาท และเมื่อผู้ฟ้องคดีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการจัดหาและเจรจาต่อรองราคาแล้ว ก็ไม่ทราบว่าคณะกรรมการที่แต่งตั้งขึ้นดำเนินการประการใดหรือใช้วิธีใดในการจัดหาผู้รับจ้างและเจรจาต่อรองราคา แต่เมื่อคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างเสนอเอกสารจ้างมายังผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้รับจ้างยินยอมลงนามในสัญญาในราคาที่ไม่แตกต่างกันทุกราย และเป็นราคาเดียวกับที่ ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด อนุมัติให้อำเภออื่นๆ เช่นกัน จึงไม่มีผู้ใดได้รับประโยชน์จากสัญญาจ้างแต่อย่างใด ประกอบกับเรื่องนี้ผ่านการตรวจสอบและลงนามกำกับจากหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุแล้ว ส่วนประเด็นการไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่อ้างว่าผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้รับผิดชอบถนนลูกรังดังกล่าว นั้น ขอชี้แจงว่า มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดให้บรรดางบประมาณ ทรัพย์สิน สิทธิ สิทธิเรียกร้อง หนี้ และเจ้าหน้าที่ของสภาตำบลโอนไปเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลเท่านั้น โดยไม่มีข้อความใดกำหนดให้รวมถึงสิ่งสาธารณประโยชน์ในพื้นที่ มิเช่นนั้น ทางหลวงแผ่นดิน ทางหลวงชนบท ฯลฯ คงไม่ต้องมีการถ่ายโอนไปยังท้องถิ่นเป็นปีๆ ไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานกรณีที่นายกฤษณะ ผู้กล่าวหาในกรณีนี้ทำหนังสือชี้แจงและรับสารภาพต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ได้รับการร้องขอจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ดให้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดี เนื่องจากไม่พอใจที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมมอบงานให้แก่นางอรสา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอยืนยันว่าความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอาญาแผ่นดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจดำเนินการไต่สวนต่อไปได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า หากการไต่สวนของเจ้าพนักงานไม่ชอบด้วยระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ย่อมส่งผลถึงดุลพินิจในการวินิจฉัยที่ไม่ถูกต้องด้วยนั้น ขอชี้แจงว่า การไต่สวน



/ของคณะอนุกรรมการ...

ของคณะกรรมการไต่สวนเป็นไปโดยชอบด้วยระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ทุกประการแล้ว และกรณีนี้มีข้อเท็จจริงตรงกับคดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นโจทก์ฟ้องประธานคณะกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลจังหวัดนนทบุรี เกี่ยวกับการที่คณะกรรมการไต่สวนมีการลงมติสองครั้งไม่เหมือนกันด้วย ขณะนี้คดีถึงที่สุดแล้ว โดยศาลจังหวัดนนทบุรีในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๒๙๓/๒๕๕๖ และศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๘๘๓/๒๕๕๖ ต่างพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่า แม้ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓๐ วรรคท้าย จะระบุว่า "ไม่ต้องทำความเห็น" ก็เป็นเพียงข้อปฏิบัติที่กำหนดไว้เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มิใช่บทบัญญัติที่บังคับเด็ดขาดว่าห้ามทำความเห็น อีกทั้ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะมีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวนหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับมติที่ประชุมเสียงข้างมากของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นคำชี้แจงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดว่าขณะนี้ อัยการสูงสุดมอบหมายให้พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ดฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดร้อยเอ็ดแล้ว ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๙๖๔/๒๕๕๗ ส่วนต้นฉบับหลักฐานการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ บันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งสำเนาเอกสารดังกล่าว ไม่ได้อยู่ในความครอบครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดียอมใช้สิทธิขอคัดถ่ายเอกสารดังกล่าวจากผู้บังคับบัญชา หรือขอให้ศาลมีหมายเรียกไปยังอัยการสูงสุดได้ โดยรายละเอียดเกี่ยวกับการแจ้งข้อกล่าวหา รวมถึงถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีปรากฏตามสำเนารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง ประกอบกับผู้ฟ้องคดียอมมีสำเนาฉบับเอกสารหลักฐานการแจ้งข้อกล่าวหาอยู่ในความครอบครอง ทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงจากคำพิพากษาศาลจังหวัดนนทบุรีในคดีที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคณะกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาต่อศาลเพื่อประกอบการพิจารณา เมื่อข้อเท็จจริงในคดีอาญาเป็นที่ยุติแล้วว่าการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การรับฟังข้อเท็จจริงในทางปกครองย่อมต้องเป็นไปในแนวทางเดียวกัน



/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีส่งสำเนาคำฟ้องคดีอาญาของศาลจังหวัดร้อยเอ็ดในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๒๙๖๔/๒๕๕๗ ที่พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ดยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ ตามคำสั่ง
ศาลปกครองสูงสุด และแจ้งว่าไม่ประสงค์จะคัดค้านคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

จังหวัดร้อยเอ็ดยื่นคำชี้แจงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดว่า ในเดือนกันยายน ๒๕๕๙
มีพายุดีเปรสชันเคลื่อนตัวเข้าใกล้ประเทศไทยส่งผลต่อสภาพอากาศในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
จังหวัดจึงให้ทุกอำเภอแจ้งเตือนประชาชนในพื้นที่ให้เตรียมการป้องกันและระมัดระวังอันตราย
ที่อาจเกิดจากภัยธรรมชาติ รวมทั้งให้เฝ้าระวังภัยพิบัติ (อุทกภัย) ที่อาจเกิดขึ้นในพื้นที่
โดยในช่วงเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๙ อำเภอโพธิ์ชัย อำเภอพนมไพร อำเภอเมืองร้อยเอ็ด อำเภอศรีสมเด็จ
กิ่งอำเภอเชียงขวัญ อำเภอโพธิ์ชัย อำเภอโพธิ์ทอง และอำเภอจังหาร รวม ๑๑ อำเภอ
รายงานเหตุสาธารณภัยมายังจังหวัด โดยใช้แบบรายงานเหตุด้านสาธารณภัยเช่นเดียวกัน
ทั้งจังหวัด จังหวัดร้อยเอ็ดได้นำข้อมูลการรายงานของอำเภอ ข้อมูลปริมาณน้ำฝนจากสถานี
อุตุนิยมวิทยาจังหวัดร้อยเอ็ด ชี้ความสามารถด้านงบประมาณขององค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นที่ตั้งไว้ช่วยเหลือผู้ประสบภัยในพื้นที่อำเภอ สภาพแวดล้อมและลักษณะภูมิประเทศ
ของแต่ละอำเภอมาประกอบการพิจารณา โดยไม่ได้ใช้ข้อมูลการรายงานของอำเภอแต่เพียงอย่างเดียว
และตามคู่มือการปฏิบัติงานเลขานุการ ก.ช.ภ.จ. การตรวจสอบและจัดทำเอกสารการ
ขอโอนเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ ตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินอุดหนุนราชการ
เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกโดยกรมป้องกัน
และบรรเทาสาธารณภัย กำหนดให้ฝ่ายเลขานุการ ก.ช.ภ.จ. เสนอข้อมูลหลายๆ ด้านให้
ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อประกอบการพิจารณาใช้ดุลพินิจ เช่น ข้อมูลความเดือดร้อนในการสัญจร
ไปมาของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ นอกจากนั้น การจะประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติ
กรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ยังต้องคำนึงถึงลักษณะความเสียหายที่อำเภอรายงานให้มีความสอดคล้อง
กับสภาพภูมิประเทศที่ควรจะเป็น ความเสียหายในการสัญจรไปมาจะเกิดขึ้นซ้ำซาก
หากยังไม่มีมีการก่อสร้างถนนในลักษณะถาวร เมื่อพิจารณาแล้วปรากฏว่าเกิดเหตุสาธารณภัย
(อุทกภัย) ในพื้นที่อำเภอนั้นๆ จริง ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดจึงประกาศให้อำเภอโพธิ์ชัย
กิ่งอำเภอทุ่งเขาหลวง อำเภอสุวรรณภูมิ กิ่งอำเภอหนองฮี อำเภอพนมไพร อำเภอเมืองร้อยเอ็ด
อำเภอศรีสมเด็จ กิ่งอำเภอเชียงขวัญ อำเภอโพธิ์ชัย อำเภอโพธิ์ทอง และอำเภอจังหาร เป็นพื้นที่
ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) โดยประกาศจำนวน ๑๓ ฉบับ ข้อมูลสภาพภัยพิบัติ



ที่เกิดขึ้น...

ที่เกิดขึ้นของทั้ง ๑๑ อำเภอ เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่จังหวัดใช้ประกอบการพิจารณา กับข้อมูลด้านอื่นๆ เพื่อประกาศให้เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) รวมทั้งชี้แจงถึงเอกสารที่อำเภอต่างๆ ต้องยื่นเพื่อประกอบการพิจารณาในการขอรับการสนับสนุนงบประมาณ โครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) จากการตรวจค้นเอกสารการขอรับเงินสนับสนุนงบประมาณในการประชุม ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๙ อันมีอำเภอ/กิ่งอำเภอที่ขอรับการสนับสนุนงบประมาณ จำนวน ๗ แห่ง คือ อำเภอธวัชบุรี อำเภออาจสามารถ อำเภอสุวรรณภูมิ อำเภอเสลภูมิ อำเภอโพนทอง อำเภอโพธิ์ชัย และอำเภอทุ่งเขาหลวง ปรากฏว่ามีเพียงเอกสารของอำเภอสุวรรณภูมิเท่านั้น ที่ถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบ ในเหตุการณ์นี้ จังหวัดมีความเห็นว่าจากสภาพภูมิประเทศของจังหวัดร้อยเอ็ด ความเสียหายจากภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ย่อมเป็นไปในลักษณะเดียวกัน นอกจากนั้น ในที่ประชุม ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด อันประกอบด้วยหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ข้าราชการที่ปฏิบัติงานในพื้นที่ รวมทั้งปลัดอำเภอที่รับผิดชอบการรายงานภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินเข้าร่วมประชุมตรวจสอบความถูกต้องตรงกัน จังหวัดร้อยเอ็ดจึงอนุมัติงบประมาณให้อาเภอนั้นๆ นำไปซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ที่เสียหายให้ใช้การได้ดั้งเดิม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คัดค้านคำชี้แจงของจังหวัดร้อยเอ็ดสรุปได้ว่า แม้การประกาศเพื่อให้เป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินจะไม่ได้ใช้ข้อมูลสภาพภัยพิบัติที่แต่ละอำเภอรายงานไปยังจังหวัดเพียงอย่างเดียว ก็ไม่ทำให้การวินิจฉัยการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไป

ผู้ฟ้องคดีส่งสำเนาคำเบิกความพยานโจทก์ในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีกับพวกต่อศาลจังหวัดร้อยเอ็ด ตามคดีหมายเลขดำที่ ๒๙๖๔/๒๕๕๗ มาเพื่อประกอบการพิจารณา

สำนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ดส่งสำเนาคำฟ้องคดีอาญาของศาลจังหวัดร้อยเอ็ด หมายเลขดำที่ ๒๙๖๔/๒๕๕๗ มาเพื่อประกอบการพิจารณาตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุด และชี้แจงว่าคดีดังกล่าวศาลจังหวัดร้อยเอ็ดมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ให้ยกฟ้อง ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๒๘๐๓/๒๕๕๘ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณายื่นอุทธรณ์ของสำนักงานอัยการสูงสุด

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๘ ขอให้ศาลคุ้มครองชั่วคราวการบังคับใช้ตามคำสั่งปลดออกจากราชการตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗



/ลงวันที่ ๒๔...

ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ที่มีผลนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับ (๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕) และรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดดังเดิมก่อนมีคำพิพากษาของศาล ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ไม่รับคำร้องให้ขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นการชั่วคราวก่อนมีคำพิพากษาของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งแจ้งว่า คดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๙๖๔/๒๕๕๗ ของศาลจังหวัดร้อยเอ็ด ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ด โจทก์ และผู้ฟ้องคดีกับพวก รวม ๕ คน จำเลย ศาลจังหวัดร้อยเอ็ดมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ให้ยกฟ้อง ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๒๘๐๓/๒๕๕๘ แต่คดีดังกล่าวยังไม่ถึงที่สุด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาในบางประเด็น จึงได้จัดทำคำโต้แย้งคำพิพากษาแล้วมีหนังสือไปยังอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งแจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามอำนาจหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการแล้ว สำหรับประเด็นเรื่องการดำเนินคดีอาญานั้น การดำเนินคดีอาญาและการดำเนินการทางวินัยเป็นการดำเนินการตามกฎหมายคนละฉบับ สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ สร ๐๙๐๔/ว ๔ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๐๙ และที่ สร ๐๙๐๕/ว ๙ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๐๙ เรื่อง การสอบสวนพิจารณาโทษข้าราชการ เวียนให้กระทรวง ทบวง กรม ทราบ เพื่อถือเป็นทางปฏิบัติต่อไป กำหนดว่า การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในกรณีที่การกระทำเข้าลักษณะเป็นความผิดทางอาญานั้น กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาอยู่แล้ว การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องรอฟังผลทางคดีอาญา ประกอบกับเรื่องนี้คำพิพากษาวางแนวทางไว้หลายเรื่องด้วยการดำเนินการทางวินัยและคดีอาญาเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน แม้บุคคลนั้นจะถูกดำเนินการทั้งทางวินัยและทางอาญาในเรื่องเดียวกัน ผลการดำเนินการทางวินัยก็ไม่จำเป็นต้องเหมือนกับผลในคดีอาญา โดยในคดีอาญาจะต้องมีพยานหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ได้โดยชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยว่าผู้ต้องหากระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา ศาลจึงจะมีคำพิพากษาลงโทษได้ตามความผิด กล่าวคือ หากมีพยานหลักฐานรับฟังเป็นที่เชื่อถือได้ว่า



/ผู้ถูกกล่าวหา...

ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย ผู้มีอำนาจก็สามารถสั่งลงโทษบุคคลนั้นฐานกระทำผิดวินัยได้ แม้จะไม่มีพยานหลักฐานอย่างชัดเจนและรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยดังเช่นคดีอาญาก็ตาม ทั้งไม่มีกฎหมายใดกำหนดให้การสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจำต้องรอผลคดีอาญาหรือมีผล เหมือนกับคดีอาญา ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิด ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ลดโทษจากไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการ ตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงว่า สาเหตุของการรายงานตามแบบรายงานเหตุด่วน สาธารณภัย เนื่องจากมีพยากรณ์อากาศจากศูนย์อุตุนิยมวิทยาภาคตะวันออกเฉียงเหนือว่าจะเกิดฝนตกหนักถึงหนักมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลายจังหวัด รวมทั้งจังหวัดร้อยเอ็ด และมีวิทยุแจ้งเตือนภัยจากสำนักเลขาธิการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในส่วนกลาง ๓ ฉบับ เน้นย้ำแนวทางการปฏิบัติในการรับมือกับเหตุการณ์ โดยเฉพาะข้อสุดท้ายของการแจ้งเตือนภัยคือ “รายงานสถานการณ์และการให้ความช่วยเหลือให้ทราบทุกระยะ” เพื่อให้การรายงานเป็นรูปแบบเดียวกัน ส่วนกลางจึงได้กำหนดแบบให้ทุกอำเภอใช้แบบรายงานเดียวกัน คือ “แบบรายงานเหตุด่วนสาธารณภัย” และหากพิจารณาแบบดังกล่าวแล้วจะเห็นว่ามีการจำแนกหมวดหมู่ของภัยไว้ คำว่า “อุทกภัย” นั้น มิใช่ น้ำท่วม แต่เป็นภัยที่เกิดจากน้ำ มีการจัดระดับความรุนแรงไว้ คือ เล็กน้อย ปานกลาง และรุนแรง หากผู้รายงาน รายงานว่าความรุนแรงของสถานการณ์ “เล็กน้อย” ผู้ว่าราชการจังหวัดย่อมใช้ดุลพินิจไม่ประกาศให้เป็นเขตภัยพิบัติฉุกเฉิน หากผู้รายงาน รายงานว่าความรุนแรงของสถานการณ์ “ปานกลาง” ผู้ว่าราชการจังหวัดย่อมใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงข้อมูลด้านอื่นๆ จากสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดว่าจะตัดสินใจประกาศให้เป็นเขตภัยพิบัติฉุกเฉินหรือไม่ หรือหากผู้รายงาน รายงานว่าความรุนแรงของสถานการณ์ “รุนแรง” ก็เป็นข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ให้นำหน้ากว่าควรประกาศเป็นเขตภัยพิบัติฉุกเฉิน ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีและผู้ได้บังคับบัญชารายงานระดับความรุนแรงว่า “ปานกลาง” จึงแสดงถึงพฤติการณ์ว่ามีได้มุ่งหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศให้เป็นเขตภัยพิบัติฉุกเฉิน มิเช่นนั้นคงต้องรายงานสถานการณ์ว่า “รุนแรง” การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศเขตภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินน่าจะมีข้อมูลอื่นประกอบการพิจารณาอีก เช่น ข้อมูลสภาพภูมิประเทศ และความรุนแรงของน้ำที่กัดเซาะผิวจราจร ทั้งถ้อยคำของพยานบุคคล



ในพื้นที่...

ในพื้นที่ว่าไม่เกิดน้ำท่วม ถนนไม่ขาด เพียงแต่เป็นหลุมเป็นบ่อ ก็สอดคล้องกับรายงานของผู้ฟ้องคดีที่รายงานความรุนแรงของสถานการณ์ว่า “ปานกลาง” ส่วนถ้อยคำของผู้แทนกระทรวงการคลังที่ว่าสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ควรประกาศให้เป็นเขตภัยพิบัติฉุกเฉินนั้น ก็เป็นการให้ความเห็นต่อดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัด อย่างไรก็ตาม ผู้แทนกระทรวงการคลังให้ถ้อยคำในราวปี พ.ศ. ๒๕๕๔ อันเป็นระยะเวลาหลังเกิดเหตุการณ์ ๕ ปี นอกจากนี้ หลายอำเภอมีปริมาณน้ำฝนต่ำกว่าอำเภอสุวรรณภูมิมาก ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดก็ยังประกาศให้เป็นเขตภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินในเวลาเดียวกันและไต่ถามประมาณในการซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ โดยอนุมัติในการประชุม ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ในคราวเดียวกันทุกอำเภอรวมทั้งอำเภอสุวรรณภูมิมีบันทึกนำเสนอข้อมูลด้านต่างๆ ของสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดเพื่อใช้ประกอบดุลพินิจทั้งการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็มุ่งผลเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแต่เพียงผู้เดียว ทั้งที่กระบวนการสำรวจและรายงานข้อเท็จจริง มีหลายขั้นตอนจนกระทั่งถึงผู้ว่าราชการจังหวัดผู้ใช้อดุลพินิจขั้นสุดท้าย สำหรับประเด็นการจ้างผู้รับจ้างโดยมิได้ทำการเจรจาต่อรองราคานั้น ขอโต้แย้งว่า มีการนำพยานเท็จมากกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีกล่าวในที่ประชุมกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ว่า ผู้รับจ้างงานของอำเภอในครั้งนี้ต้องเป็นผู้ที่เคยมีอุปการคุณต่อทางอำเภอ ไม่มีพยานคนใดสามารถยืนยันได้แน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดีกล่าวคำพูดดังกล่าวในเดือนสิงหาคมหรือเดือนกันยายน ๒๕๕๙ อีกทั้ง ไม่มีหลักฐานรายงานการประชุมที่ได้บันทึกไว้ ประกอบกับในจังหวัดร้อยเอ็ดปรากฏว่าบุคคลในระดับผู้นำของชุมชนเป็นฐานการเมืองหรือหัวหน้าคณะของพรรคการเมือง การสร้างพยานเท็จจึงเป็นเรื่องง่าย ตามคำชี้แจงของนายกฤษณะถึงสาเหตุที่ทำการร้องเรียนว่ามีนักการเมืองอยู่เบื้องหลัง และหากผู้ฟ้องคดีพูดว่าผู้รับจ้างงานของอำเภอจะต้องเป็นผู้มีอุปการคุณต่อทางอำเภอจริง ก็ไม่ปรากฏว่าจะทำให้ไม่เกิดกระบวนการต่อรองราคาได้อย่างไร และเมื่อระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๖ ไม่ได้กำหนดวิธีการเจรจาต่อรองและตกลงราคาไว้ จึงย่อมต้องพิจารณาจากพฤติกรรมการกรรมการผู้ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่และผู้รับจ้าง ดังจะเห็นได้จากเอกสารการสืบพยานของศาลจังหวัดร้อยเอ็ด และดูผลได้จากราคาในสัญญาจ้าง เป็นไปตามระเบียบและไม่สูงกว่าราคาท้องตลาดที่ ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด กำหนดไว้ และหลายรายมีการปรับลดราคาจากยอดเต็มอีกด้วย อันเป็นไปตามระเบียบกระทรวงการคลังที่ได้กล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้แต่งตั้งกรรมการเจรจาต่อรอง



/และตกลงราคาจ้าง...

และตกลงราคาจ้าง กรรมการทุกท่านทราบคำสั่งแล้ว ไม่มีพฤติการณ์ใดที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดี
เข้าแทรกแซงหรือบีบบังคับไม่ให้มีการเจรจาต่อรองราคา อีกทั้ง ในการจ้างครั้งนี้มีผู้ใ้ทำงาน
ถึง ๑๐ ราย หากผู้มีอุปการคุณเท่านั้นที่จะได้งานจริง เหตุใดจึงมีการอนุมัติผู้รับจ้างถึง ๑๐ ราย

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจง ส่งเอกสารประกอบการพิจารณาประกอบด้วยเอกสาร
เกี่ยวกับการพิจารณาคดีอาญา และเอกสารเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ
ทางวินัยรวมทั้งคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๙๖, ๕๗๑๐๐๐๑
เรื่องแดงที่ ๐๐๐๖๑๕๙, ๐๐๐๗๑๕๙ ระหว่างนายถวิล ไภยสวน และนายสนอง สุวรรณพันธ์
กับอธิบดีกรมการปกครอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นคำชี้แจงต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ขอยืนยันตามคำให้การ
ที่เคยให้การไว้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำชี้แจงต่อศาลปกครองสูงสุดว่า การพิจารณาอุทธรณ์
คำสั่งลงโทษทางวินัยรวมทั้งคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๙๖,
๕๗๑๐๐๐๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๖๑๕๙, ๐๐๐๗๑๕๙ ระหว่างนายถวิล ไภยสวน และนายสนอง
สุวรรณพันธ์ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
วินิจฉัยชี้มูลได้เช่นเดียวกับกรณีของผู้ฟ้องคดี และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคณะอนุกรรมการ
ได้สวนมีมติสองครั้งไม่เหมือนกันนั้น กรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้คณะอนุกรรมการ
ได้สวนชุดเดิมได้สวนเพิ่มเติม และจัดทำสำนวนการได้สวนข้อเท็จจริงพร้อมเสนอความเห็น
อีกครั้ง การเสนอความเห็นของคณะอนุกรรมการได้สวนจึงเป็นการดำเนินการโดยชอบแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นคำชี้แจงต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
มีอำนาจหน้าที่แตกต่างจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่เป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ดังนั้น
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามขั้นตอนต่อจากกระบวนการของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่อาจก้าวล่วงกระบวนการได้สวนและชี้มูลของคณะอนุกรรมการ
ได้สวนได้ และผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นคู่กรณีในการวินิจฉัยอุทธรณ์เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๙๖,
๕๗๑๐๐๐๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๖๑๕๙, ๐๐๐๗๑๕๙ ระหว่างนายถวิล ไภยสวน และนายสนอง
สุวรรณพันธ์ ผลคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในเรื่องดังกล่าวจึงไม่ผูกพันผู้ฟ้องคดี
 อีกทั้ง ประเด็นในการวินิจฉัยความผิดของผู้ฟ้องคดีก็เป็นคนละประเด็นกับการวินิจฉัยอุทธรณ์
เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๙๖, ๕๗๑๐๐๐๑ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๖๑๕๙, ๐๐๐๗๑๕๙ ระหว่างนายถวิล
ไภยสวน และนายสนอง สุวรรณพันธ์ ส่วนที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่ากรรมการในผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒



/จำนวน ๒ เลียง...

จำนวน ๒ เสียง มีข้อสังเกตเกี่ยวกับข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การดำเนินการไต่สวนของ คณะอนุกรรมการไต่สวนได้มีการทำความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ถึง ๒ ครั้ง โดยไม่เปิดโอกาส ให้ผู้ฟ้องคดีแก้ข้อกล่าวหา หากเป็นความจริง ก็จะมีผลให้การไต่สวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ขอชี้แจงว่าเป็นเพียงข้อสังเกตของกรรมการ ๒ เสียง เท่านั้น นอกจากนี้ คำว่า “ทุจริต” ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น หากมีพฤติการณ์ว่าละเว้น การปฏิบัติหน้าที่และเอื้อประโยชน์ให้ผู้อื่นโดยมิชอบก็ถือว่ามีเจตนากระทำการโดยทุจริต การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยคณะอนุกรรมการไต่สวน ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๙ ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการ บังคับตามคำสั่งปลดออกจากราชการตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการ จังหวัดดังเดิมก่อนมีคำพิพากษา ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ไม่รับคำขอตูเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัด ดังเดิมก่อนมีคำพิพากษาของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอแถลงปิดคดี ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ว่า ผู้ฟ้องคดี ขอให้ข้อสังเกตในสองกรณี คือ กรณีการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการไต่สวน และกรณี ผลตามคำพิพากษาของศาลยุติธรรมในคดีอาญา โดยที่การดำเนินการของคณะกรรมการไต่สวน ในการจัดทำสำนวนเพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น จัดทำขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของ คณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓๐ ย่อมเป็นสำนวนที่ไม่ชอบ นอกจากนี้ หากคณะกรรมการไต่สวนเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดอาญาและวินัย อย่างร้ายแรงที่จะมีมติชี้มูลความผิดในครั้งที่ ๒ ได้นั้น ย่อมต้องมีข้อมูลเพิ่มเติมที่เพียงพอ แต่เมื่อมีเพียงการพิจารณาคำให้การของผู้แทนกระทรวงการคลังโดยไม่ได้แสดงให้เห็น เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเพิ่มเติมจากเดิมว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนารายงานเหตุด่วน สาธารณภัยว่าเป็นเท็จอย่างไร หรือผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ในการสั่งการเกี่ยวกับการตกลง ราคาและการเจรจาต่อรองราคาไม่ชอบอย่างไร สำหรับกรณีผลตามคำพิพากษาของ ศาลยุติธรรมในคดีอาญานั้น สรุปสาระสำคัญ ดังนี้ การรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยเป็น



/การรายงาน...

การรายงานตามข้อสั่งการของหน่วยเหนือมิได้รายงานโดยผลการ และอำเภออื่นๆ ต่างรายงานและถือปฏิบัติในลักษณะเดียวกัน ปริมาณน้ำฝนที่สอดคล้องกับรายงานของ อำเภอสุวรรณภูมิทั้งสองครั้งว่าสถานการณ์ “ปานกลาง” โดยผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ณ ขณะนั้นได้มาเป็นพยานศาลอธิบายถึงแนวทางการประกาศว่าเขตใดเป็นเขตภัยพิบัติ ว่าไม่ได้อาศัยรายงานของอำเภอเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องดูข้อมูลหลายส่วนประกอบ ดุลพินิจ และการเสนอต้องมาจากฝ่ายเลขานุการ คือ สำนักงานป้องกันและบรรเทา สาธารณภัยจังหวัด ทั้งนี้ ไม่มีส่วนใดในแบบรายงานที่แสดงว่า ผู้ฟ้องคดีรายงานต่อ ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดว่าได้เกิดกรณีภัยพิบัติฉุกเฉิน สำหรับการจัดจ้างด้วยวิธีการเจรจา ต่อรองราคา ปรากฏหลักฐานเอกสารว่ามีการเจรจาต่อรองราคาโดยเฉพาะกลุ่มผู้รับจ้าง และ เนื่องจากระเบียบกระทรวงการคลังไม่ได้กำหนดวิธีการในการเจรจาต่อรองราคาไว้ โดยเฉพาะ จึงเป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับแต่งตั้งที่จะตกลงราคากับผู้รับจ้างรายใดก็ได้ แต่หลักการคือจะต้องเป็นราคาที่ไม่เกินกว่าราคาที่ทางราชการกำหนด มีผู้รับจ้างที่ได้รับทราบ เรื่องได้ยื่นใบเสนอราคามีจำนวนถึง ๑๐ ราย กรณียังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยปฏิบัติหน้าที่ โดยกีดกันผู้รับจ้างบางรายเพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับผู้รับจ้างบางราย ศาลจังหวัดร้อยเอ็ด พิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติทั้งหมด ต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ มีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดร้อยเอ็ด จึงเห็นได้ว่าทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ศาลจังหวัดร้อยเอ็ด และศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ต่างมีดุลพินิจในทางเดียวกันว่าผู้ฟ้องคดี มิได้กระทำการทุจริต

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน พิจารณาคำแถลงเป็นหนังสือของคู่กรณี และคำชี้แจงด้วยวาจา ประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการดำรงตำแหน่งนายอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ทำหน้าที่เป็นประธานคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ อำเภอสุวรรณภูมิ (ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ) มีนายกฤษณะ แสนสำโรง อดีตสมาชิกสภาจังหวัดร้อยเอ็ด เขตอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวหา ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าทุจริต ต่อหน้าที่ราชการหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีรายงานเท็จ



/ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด...

ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดว่าอำเภอสุวรรณภูมิเกิดอุทกภัย ทำให้ถนนในพื้นที่ชำรุดเสียหาย
 ใช้การไม่ได้ เป็นเหตุให้มีการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษด้วยงบประมาณกว่า ๘ ล้านบาท
 เพื่อซ่อมแซมถนนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงรับเรื่องไว้พิจารณา และมีคำสั่งแต่งตั้ง
 คณะอนุกรรมการไต่สวนขึ้นเพื่อไต่สวนข้อเท็จจริง ตามคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๒๙๗/๒๕๕๐
 ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๐ ประกอบด้วย นายประสาท พงษ์ศิवालัย เป็นประธานอนุกรรมการ
 นายนิรวัชช์ ปุณณกันต์ เป็นอนุกรรมการ นายประจวบ สวัสดิ์ประสงค์ เป็นอนุกรรมการ
 นายพ่ายพ คชพลายุกต์ เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ นายสุกฤษฏี เทียงแก้ว เป็นอนุกรรมการ
 และผู้ช่วยเลขานุการ นายจักรกฤษ ดันเลิศ เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ประธาน
 กรรมการ ป.ป.ช. ได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบ
 ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วไม่คัดค้าน
 คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงได้ทำการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยรวบรวมพยานหลักฐาน
 ที่เกี่ยวข้องแล้วจึงแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อรับทราบ
 ข้อกล่าวหาแล้วได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาโดยจัดทำเป็นหนังสือ คณะอนุกรรมการไต่สวนเห็นว่า
 ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนเพียงพอที่จะสรุปได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัย
 ไม่ร้ายแรงในบางประเด็น และเห็นควรให้ข้อกล่าวหาตกไปในบางประเด็น จึงเสนอสำนวน
 การไต่สวนข้อเท็จจริงพร้อมความเห็นเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่ายังมีประเด็นที่สมควรไต่สวนข้อเท็จจริง
 ให้ปรากฏพยานหลักฐานชัดเจนเพียงพอแก่การวินิจฉัยเพิ่มเติมอีก ๕ ประเด็น จึงมีมติมอบหมาย
 ให้คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงชุดเดิมจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงให้ปรากฏ
 ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนหรือดำเนินการไต่สวนเพิ่มเติม แล้วจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง
 พร้อมความเห็นให้ที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอีกครั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวน
 ข้อเท็จจริงดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีหนังสือเชิญปลัดกระทรวงการคลัง
 มาให้ถ้อยคำ เมื่อได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวแล้ว ข้อเท็จจริงปรากฏว่า
 ในเดือนกันยายน ๒๕๔๙ มีพายุดีเปรสชันเคลื่อนตัวเข้าใกล้ประเทศไทยส่งผลต่อสภาพอากาศ
 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดร้อยเอ็ดจึงให้ทุกอำเภอแจ้งเตือนประชาชนในพื้นที่
 ให้เตรียมการป้องกันและระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดจากภัยธรรมชาติ รวมทั้งให้เฝ้าระวัง
 ภัยพิบัติ (อุทกภัย) ที่อาจเกิดขึ้นในพื้นที่ และรายงานให้ทราบทุกระยะ ประกอบกับผู้ฟ้องคดี
 ได้รับรายงานเป็นหนังสือจากกำนันในท้องที่อำเภอสุวรรณภูมิว่าถนนชำรุดเสียหายใช้สัญจร



ไปมาไม่ได้...

ไปมาไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมอบหมายให้ปลัดอำเภอสุวรรณภูมิ ฝ่ายความมั่นคง เป็นผู้ออก
 สืบหาความเสียหาย และปลัดอำเภออาวุโส ปฏิบัติราชการแทนนายอำเภอเป็นผู้ตรวจสอบ
 เมื่อได้ตรวจสอบแล้วจึงจัดทำรายงานตามแบบรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยไปยังจังหวัดร้อยเอ็ด
 เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ ว่า ในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ เกิดอุทกภัยในพื้นที่
 อำเภอสุวรรณภูมิ ๙ ตำบล ระดับความรุนแรงปานกลาง ภัยสิ้นสุดเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๙
 ราษฎรได้รับความเดือดร้อน ๖๐,๕๓๖ คน ๑๓,๔๙๖ ครัวเรือน ถนนชำรุด ๕๕ สาย ความเสียหาย
 เบื้องต้นอยู่ระหว่างการสำรวจ ทั้งที่ขณะนั้นอำเภอสุวรรณภูมิไม่ได้เกิดอุทกภัย มีเพียงฝนตก
 ในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นเหตุให้ถนนมีน้ำขังในช่วงที่เป็นหลุมเป็นบ่อเท่านั้น ราษฎร
 ยังสามารถสัญจรไปมาได้ แต่ไม่สะดวกเท่าที่ควร และในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ว่าราชการ
 จังหวัดร้อยเอ็ดได้ประกาศให้พื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน
 ตามเสนอ หลังจากนั้น ในวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ายังมีสิ่งสาธารณประโยชน์
 เสียหายเพิ่มเติม จึงร่วมกับผู้ได้บังคับบัญชารายงานเหตุด่วนสาธารณภัยไปยังจังหวัดร้อยเอ็ด
 อีกว่าวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ เกิดอุทกภัยในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ ๙ ตำบล ราษฎร
 ได้รับความเดือดร้อน ๖๑,๑๐๘ คน ๑๓,๘๒๕ ครัวเรือน ถนนชำรุด ๑๖ สาย และฝายชำรุด ๑ แห่ง
 ความเสียหายเบื้องต้นอยู่ระหว่างการสำรวจ ทั้งที่ขณะนั้นอำเภอสุวรรณภูมิไม่ได้เกิดอุทกภัย
 มีเพียงฝนตกในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นเหตุให้ถนนมีน้ำขังในช่วงที่เป็นหลุมเป็นบ่อเท่านั้น
 ราษฎรยังสามารถสัญจรไปมาได้ แต่ไม่สะดวกเท่าที่ควร ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙
 ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดจึงประกาศให้พื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติ
 กรณีฉุกเฉิน (ฉบับที่ ๒) ตามที่เสนอ หลังจากนั้น อำเภอสุวรรณภูมิได้จัดให้มีการประชุม
 ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ ในการประชุม ผู้ฟ้องคดี
 ในฐานะประธานแจ้งว่าเกิดฝนตกหนักในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ ทำให้ถนนเสียหาย ราษฎร
 ไม่สามารถสัญจรไปมาได้ ที่ประชุมได้ขอให้ท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิตตรวจสอบดูว่าโครงการ
 ซ่อมแซมถนนทั้ง ๗๑ สาย และฝายประชาอาสา นั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้ง
 งบประมาณก่อสร้างซ่อมแซมไว้หรือไม่ ท้องถิ่นอำเภอสุวรรณภูมิแจ้งต่อที่ประชุมว่าจากการ
 ตรวจสอบปรากฏว่าไม่มีโครงการใดซ้ำซ้อนกัน โดยตรวจสอบจากข้อบัญญัติงบประมาณ
 รายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ อ.บ.ต. บางแห่งส่งมา ที่ประชุมมีมติเห็นชอบให้ใช้เงิน
 ทดรองราชการของอำเภอ จำนวน ๔๙๙,๖๒๐ บาท ดำเนินการซ่อมแซมถนนลูกรัง และ
 ฝายประชาอาสา ๑ แห่ง จำนวน ๕ โครงการ และมีมติให้ขอรับงบประมาณจาก ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด



/จำนวน...

จำนวน ๙,๐๗๕,๗๕๐ บาท เพื่อซ่อมแซมถนนลูกรังอีก ๖๗ สาย ทั้งที่ขณะนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ยังมีงบประมาณเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นที่ตั้งไว้ใช้จ่ายยังไม่หมด หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ รอ ๐๘๑๗/๒๕๒๐ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ ถึงจังหวัดร้อยเอ็ด เรื่อง ขอรับการสนับสนุนงบประมาณโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) พ.ศ. ๒๕๔๙ และส่งหลักฐานการพิจารณาให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ตามมติที่ประชุม ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ เพื่อประกอบการพิจารณา ต่อมา วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๙ ในการประชุม ก.ช.ภ.จ. ร้อยเอ็ด ครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ ที่ประชุมได้พิจารณาข้อเสนอของ ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ แล้วมีมติเห็นชอบตามที่ ก.ช.ภ.อ. สุวรรณภูมิ เสนอ โดยมีนายศุภฤกษ์ ณะกลม ปลัดอำเภอสุวรรณภูมิ เป็นผู้ชี้แจงต่อที่ประชุม เมื่อวันที่ ๑๔ ถึงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ นายถวิล ไทยสวน เสมียนตราอำเภอสุวรรณภูมิ ได้ทำบันทึกเสนอผู้ฟ้องคดีให้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการจ้างตามโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) และผู้ฟ้องคดีในฐานะนายอำเภอได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการจ้างตามโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) รวม ๑๙ คำสั่ง โดยแต่ละคำสั่งจะกำหนดให้มีคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้าง คณะกรรมการตรวจการจ้าง และผู้ควบคุมงาน คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้าง ได้ดำเนินการจัดหาผู้รับจ้างโดยนายถวิล ดำเนินการจัดหาผู้รับจ้างโดยลำพัง ถนนลูกรังที่จะดำเนินการซ่อมแซม จำนวน ๗๑ สาย ส่วนหนึ่งผู้ฟ้องคดีและนายถวิลมอบให้นายพรสิน ทองสกุล หัวหน้าผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด พรถวิลแอสโซซิเอตส์ นำไปจัดสรรแก่ผู้รับจ้าง ๓ ราย คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อึ้งสุวรรณ จำนวน ๒๐ สาย ห้างหุ้นส่วนจำกัด สหเอกชัยสุวรรณภูมิ จำนวน ๓ สาย และห้างหุ้นส่วนจำกัด พรถวิลแอสโซซิเอตส์ จำนวน ๑๐ สาย รวม ๓๓ สาย อีกส่วนหนึ่ง นายถวิลได้เรียกห้างหุ้นส่วนจำกัด สติรกุล ร้าน ส. อนันต์ก่อสร้าง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. สุขนาการโยธา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศรีวาสน์ (ทุ่งกุลา) การเกษตรและก่อสร้าง ห้างหุ้นส่วนจำกัด หนึ่งหนอง ห้างหุ้นส่วนจำกัด พันธุ์คอนก่อสร้าง และนายบุญลือ ลาสระคู ผู้มีอาชีพรับจ้างและเคยทำงานกับที่ว่าการอำเภอมาเจรจา โดยจะให้ผู้รับจ้างที่เรียกมาดังกล่าวดูรายละเอียดโครงการและงบประมาณที่จะดำเนินการซ่อมแซม ที่นายถวิลกำหนดไว้แล้ว หากตกลงกันได้ก็จะได้เป็นผู้รับจ้างในโครงการนั้นๆ เมื่อนายถวิล กับผู้รับจ้างเจรจากันจนได้ข้อยุติว่าผู้รับจ้างรายใดจะได้เป็นผู้รับจ้างซ่อมแซมถนนสายใดแล้ว จึงได้แจ้งให้ผู้รับจ้างทั้งหมดทำใบเสนอราคาต่อตนเอง จากนั้น นายถวิลได้จัดทำหนังสือลงวันที่ ๑๔



/กันยายน ๒๕๔๙...

กันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๑ ฉบับ และหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๑๘ ฉบับ เรื่อง รายงานผลการจัดหาเจรจาต่อรองราคาในการจัดจ้างซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ที่ชำรุดเสียหาย (อุทกภัย) แล้วนำไปให้นายสนอง สุวรรณพันธุ์ และนายไชยณรงค์ บรรจง ลงชื่อในฐานะประธานกรรมการ และกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างตามลำดับ เพื่อเสนอให้ผู้ฟ้องคดีตกลงจ้างผู้รับจ้างที่ได้ตกลงราคากับนายถวิลตั้งกล่าวข้างต้น โดยคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ทำหน้าที่ในการจัดหาผู้รับจ้างและไม่ได้เจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง แต่กลับรายงานข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้ฟ้องคดี และในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติตามที่คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างเสนอ หลังจากนั้น นายถวิลได้เรียกผู้รับจ้างเข้ามาทำข้อตกลงจ้าง แต่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๙ องค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ดมีการซ่อมแซมถนนในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิเมื่อประมาณเดือนมีนาคม ถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙ ซ่อมแซมถนนในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิและดำเนินการเสร็จจានแล้ว จำนวน ๑๗ สัญญา โครงการซ่อมแซมถนนลูกรังของอำเภอสุวรรณภูมิจำนวน ๙ สัญญา ทับหรืออยู่ในถนนตามสัญญาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ด นอกจากนี้ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ๗ แห่ง จากทั้งหมด ๙ แห่ง แจ้งว่าตั้งงบประมาณซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ไว้ในรายจ่ายงบกลางประเภทเงินอุดหนุนจ่าย ต่อมา ผู้รับจ้างได้ดำเนินการซ่อมแซมถนนลูกรังและขอส่งมอบงาน คณะกรรมการตรวจการจ้างเห็นว่าถนนลูกรังที่ซ่อมแซมเป็นไปตามบันทึกข้อตกลงจ้างจึงได้ลงชื่อในใบตรวจรับการจ้าง คณะอนุกรรมการได้สวนพิจารณาและมีความเห็นแล้วเสนอสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมพร้อมความเห็น และสรุปรายละเอียดที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้ในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงในการประชุมครั้งที่ ๓๘๗ - ๔๕/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ แล้ว มีมติว่า (๑) การกระทำของผู้ฟ้องคดีครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด กรณีรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยอันเป็นเท็จ และกรณีอนุมัติให้ว่าจ้างผู้รับจ้างทั้งที่รู้อยู่แล้วว่า คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือกรอกข้อความในเอกสาร รับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำ



/การอย่างใดขึ้น...

การอย่างใดขึ้น หรือว่าการอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐาน ซึ่งข้อเท็จจริงในเอกสารนั้น มุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ตามมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา (๒) การกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีไม่ปฏิบัติ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ มีมูลความผิดทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไป ตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่เสียหาย แก่ราชการตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนข้อกล่าวหาในประเด็นอื่นไม่มีมูลเห็นควรให้ตกไป และเนื่องจากการกระทำของ ผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ รวมอยู่ด้วย จึงเห็นควรลงโทษ ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และให้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา เพื่อพิจารณา ลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และส่งไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา ในศาลที่มีเขตอำนาจ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีหนังสือ ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๑๕๓๘ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๕ ส่งรายงานและเอกสาร พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณา อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ในการ ประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษ ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจคำสั่งลงโทษไล่อออกจากราชการ จึงยื่นอุทธรณ์คำสั่ง ดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งยื่นฟ้องประธานคณะกรรมการไต่สวนของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดนนทบุรี เกี่ยวกับการที่คณะอนุกรรมการไต่สวน มีการลงมติสองครั้งไม่เหมือนกัน คดีถึงที่สุดแล้วโดยศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ในคดีหมายเลขแดง ที่ ๓๘๘๓/๒๕๕๖ พิพากษายืนตามศาลจังหวัดนนทบุรี ที่ให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรง ยังไม่สมควรได้รับโทษถึงไล่อออกจากราชการ แต่ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐาน ความผิดตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ จึงวินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่อออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ตามคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗



/ลงวันที่ ๓...

ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ในวันเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสั่งลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ เพื่อให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจคำสั่งลดโทษไล่ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และงดเว้นหรือเพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ที่ออกตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วแต่กรณี เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการ จังหวัดต่อไปในทันที และคืนสิทธิประโยชน์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีที่พึงได้รับ ในแต่ละช่วงเวลาระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้อง ผู้ฟ้องคดีเป็นคดีอาญาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ มาตรา ๙๑ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ ต่อศาลจังหวัดร้อยเอ็ด ตามคดีหมายเลขดำ ที่ ๒๙๖๔/๒๕๕๗ ศาลจังหวัดร้อยเอ็ดได้มีคำพิพากษายกฟ้อง ตามคดีหมายเลขแดง ที่ ๒๘๐๓/๒๕๕๘ ต่อมา พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ดได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาต่อ ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๔๒/๒๕๕๘ และศาลอุทธรณ์ภาค ๔ พิพากษายืนตามศาลจังหวัดร้อยเอ็ด ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๘๗๗/๒๕๕๘ โดยอัยการสูงสุดมีคำสั่งไม่ฎีกา

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้หรือไม่

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๐๓



/เรื่องแดงที่...

เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ เป็นคำสั่งชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ มาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด และมาตรา ๑๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า เมื่อ ก.พ.ค. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยนั้น ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัย วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

คดีนี้ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องและมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดี



/เข้าทำงาน...

เข้าทำงานในตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดต่อไป รวมทั้งคืนสิทธิประโยชน์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีที่ฟังได้รับ จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยที่มาตรา ๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามหรือไม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ นั้น ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจกำหนดคำบังคับให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน โดยผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายด้วยการอุทธรณ์คำสั่งของ



ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามขั้นตอนและวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๖ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ในวันเดียวกัน และได้นำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ จึงเป็นการนำคดีนี้มาฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องมีรายการครบถ้วนตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน และคดีนี้ไม่ปรากฏว่าเป็นการฟ้องซ้อน ดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ หรือฟ้องซ้ำตามข้อ ๓๖ (๑) ข้อ ๔๖ และข้อ ๔๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

สำหรับคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏในเวลาต่อมาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำ ที่ ๕๖๑๐๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เหตุแห่งการฟ้องคดีเกี่ยวกับคำสั่งนี้ย่อมหมดสิ้นไป จึงเป็นกรณีที่ศาลปกครองสูงสุดไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๗๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนี้อีกตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นความผิดวินัย เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญตามนัยมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่



/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หมวด ๑๑ อันเป็นหมวดที่ว่าด้วยองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ได้กำหนดเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย คณะกรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ส่วนที่ ๒ องค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย องค์กรอัยการ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ องค์กรเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการการเลือกตั้ง กิติ ผู้ตรวจการแผ่นดิน กิติ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กิติ ล้วนเป็นองค์กรที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้มีทั้งอำนาจและหน้าที่หรือมีเฉพาะหน้าที่ไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น โดยมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ กำหนดรายละเอียดในการดำเนินการ เช่น องค์กรคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖ บัญญัติให้มีคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินคณะหนึ่ง ประกอบด้วย... ส่วนองค์กรผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็บัญญัติในทำนองเดียวกัน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๑ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มาตรา ๖ บัญญัติว่า ให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเรียกโดยย่อว่า "คณะกรรมการ ป.ป.ช." ประกอบด้วย... หมวด ๒ บัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้ตามมาตรา ๑๙ หลายประการ ดังนั้น การจะพิจารณาว่าการดำเนินการใดๆ ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญเหล่านี้เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้นหรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากถ้อยคำทั้งที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยองค์กรนั้นๆ เป็นสำคัญ เมื่อมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่งของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณา



/พิพากษา...

พิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และกำหนดเป็นข้อยกเว้นอำนาจของศาลปกครองไว้ในวรรคสองว่า ไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น การที่จะพิจารณาว่าเรื่องใดถือเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญนั้น จึงต้องพิจารณาจากอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายจัดตั้งของแต่ละองค์กรกำหนดไว้ รวมทั้งลักษณะของการกระทำตามอำนาจหน้าที่ประกอบกัน ในส่วนอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ประการหนึ่งตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยในส่วนที่เกี่ยวกับวินัยนั้น มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้หนึ่งเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี มาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ก็ได้... ในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดทางอาญานั้น มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีที่ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีความผิดทางอาญา ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุด หรือฟ้องคดีต่อศาลกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิพากษาคดี โดยให้ถือว่ารายงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาโดยไม่ต้องได้สวนมูลฟ้อง



/จากบทบัญญัติ...

จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กระทำการดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ องค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น แต่อย่างใด มติซึ่งมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงยังไม่ถึงกับเป็นที่สุด เพราะถ้าหากรัฐธรรมนูญต้องการให้เป็นที่สุด ก็ควรจะกำหนดไว้ทำนองเดียวกันกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง (๕) ว่า คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนเพื่อหาข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาหรือข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นตามกฎหมายตามมาตรา ๒๓๕ วรรคสอง และมาตรา ๒๓๙ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการการเลือกตั้งวินิจฉัยให้มีการเลือกตั้งใหม่หรือเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งก่อนการประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา ให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นที่สุด หากจะตีความตามถ้อยคำตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น ศาลปกครองไม่มีอำนาจตรวจสอบการใช้อำนาจชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญด้วยนั้น จะเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาลตามที่รัฐธรรมนูญได้รับการรับรองสิทธิและเสรีภาพไว้ในมาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญดังกล่าว และเป็นบทบัญญัติที่จำกัดขอบเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองเช่นกัน จึงจะต้องตีความโดยเคร่งครัดว่า การใช้อำนาจขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองนั้น นอกจากจะต้องเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญแล้ว ยังต้องเป็นการใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาตามรัฐธรรมนูญโดยตรงอีกด้วย เมื่อข้อเท็จจริงในส่วนนี้ฟังยุดิว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคณะบุคคลที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ กำหนดแต่เพียงเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญประเภทองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ และในขณะเดียวกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็เป็นคณะบุคคลที่มีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติให้อำนาจในการออกกฎ คำสั่งหรือมติใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล จึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย เมื่อฐานอำนาจที่นำไปสู่



/การปฏิบัติหน้าที่...

การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาจากรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ก็บัญญัติให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกกล่าวหาและให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา มีอำนาจดุลพินิจในการสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ อีกทั้ง สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยก็ถูกจำกัดเพียงว่าจะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น โดยมีได้มีบทบัญญัติมาตราใดที่มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลที่ได้รับการรับรองไว้ตามรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิของบุคคลผู้ถูกลงโทษทางวินัยในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองอีกประการหนึ่ง หากจะถือว่ากระบวนการตั้งแต่การไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จนกระทั่งมีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา เป็นกระบวนการที่ไม่อยู่ภายใต้การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายจากองค์กรใดๆ แล้ว ย่อมแตกต่างกับกรณีที่มีการดำเนินการทางวินัยที่เริ่มต้นและสิ้นสุดโดยผู้บังคับบัญชา กรณีดังกล่าวผู้ถูกลงโทษทางวินัยมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง อีกทั้งกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดทางอาญา แม้กฎหมายจะบังคับให้ถือว่ารายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาโดยไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องก็ตาม แต่ก่อนที่จะมีการลงโทษทางอาญา ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยย่อมต้องอยู่ภายใต้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมตามมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ อันเป็นหลักประกันความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นความผิดวินัย จึงมิได้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญตามนัยมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ดังนั้น ศาลปกครองสูงสุดจึงมีอำนาจที่จะรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้ตั้งที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้นแล้วนั้น

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๐๓



/เรื่องแดงที่...

เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม วรรคสอง บัญญัติว่า ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น วรรคสาม บัญญัติว่าการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓๓ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนผู้ใดมีกรณีกระทำความผิดวินัยหรือกรณีที่เหมาะสมให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันมิควรได้ที่ถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในเดือนกันยายน ๒๕๕๙ มีพายุดีเปรสชันเคลื่อนตัวเข้าใกล้ประเทศไทยส่งผลกระทบต่อสภาพอากาศในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดร้อยเอ็ด จึงให้ทุกอำเภอแจ้งเตือนประชาชนในพื้นที่ให้เตรียมการป้องกันและระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดจากภัยธรรมชาติ รวมทั้งให้เฝ้าระวังภัยพิบัติ (อุทกภัย) ที่อาจเกิดขึ้นในพื้นที่ และ



รายงานให้ทราบทุกกระยะ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้รับรายงานเป็นหนังสือจากกำนันในท้องที่
อำเภอสุวรรณภูมิว่า ถนนชำรุดเสียหายใช้สัญจรไปมาไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมอบหมายให้
ปลัดอำเภอสุวรรณภูมิ ฝ่ายความมั่นคง เป็นผู้ออกสำรวจความเสียหาย และปลัดอำเภออาวุโส
ปฏิบัติราชการแทนนายอำเภอเป็นผู้ตรวจสอบ เมื่อได้ตรวจสอบแล้วผู้ฟ้องคดีจึงจัดทำ
รายงานตามแบบรายงานเหตุด่วนสาธารณภัยไปยังจังหวัดร้อยเอ็ด ตามรายงานเหตุด่วน
สาธารณภัยฉบับลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ และฉบับลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๙
ระบุระดับความรุนแรงว่า "ปานกลาง" ถนนเสียหาย ๕๕ สาย และ ๑๖ สาย ตามลำดับ รวมทั้ง
มีฝ่ายชำรุด ๑ แห่ง ความเสียหายอยู่ระหว่างการสำรวจ และก่อนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด
จะมีประกาศจังหวัดร้อยเอ็ด เรื่อง ประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินในเขตพื้นที่
จังหวัดร้อยเอ็ด สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดร้อยเอ็ดได้จัดทำความเห็นเสนอ
ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดระบุว่า ได้ประสานองค์การบริหารส่วนตำบลตามที่อำเภอ
รายงานพบว่าน้ำท่วมจริง ความเสียหายอยู่ระหว่างการสำรวจ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะ
นายอำเภอผู้ปกครองท้องที่ มีหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชนและดูแล
สิ่งสาธารณประโยชน์ในสภาพความเป็นจริง ทั้งนี้ ก็เพื่อประโยชน์ของราษฎรในเขตท้องที่
ที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ จึงรายงานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
ในขณะนั้น ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและสภาพจริง
ในปัจจุบันให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดทราบถึงสถานการณ์ความเป็นไปภายใน
อำเภอสุวรรณภูมิ กรณีจึงถือได้ว่าเป็นการรายงานข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริงและมีอยู่จริง
จึงมิได้เป็นการรายงานเท็จต่อผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดแต่อย่างใด ส่วนการที่ผู้ว่าราชการ
จังหวัดร้อยเอ็ดจะประกาศให้พื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นพื้นที่ประสบภัย
พิบัติกรณีฉุกเฉินก็เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ราษฎรในพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด
เป็นดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด และการประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติ
กรณีฉุกเฉินก็เป็นไปเพื่อแก้ไขความเดือดร้อนอันเป็นประโยชน์แก่ราษฎรในพื้นที่
อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด มิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีหรือผู้หนึ่งผู้ใด
ได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ผลการไต่สวนของคณะกรรมการ
ไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะรับฟังได้ว่าปริมาณน้ำฝนไม่มากผิดปกติ แต่ก็เป็นการดุลพินิจ
ของผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดที่จะพิจารณาประกอบกับรายงานของหน่วยงานอื่น



ในจังหวัด...

ในจังหวัดที่รายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีรายงานสถานการณ์
อุทกภัยในเขตพื้นที่อำเภอสุวรรณภูมิต่อผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด จึงมิได้เป็นไป
เพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีหรือผู้หนึ่งผู้ใดได้ประโยชน์ที่สมควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย
อันถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันสมควรได้ ที่ถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

ส่วนการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่อนุมัติให้จ้างผู้รับจ้างทั้งที่รู้อยู่แล้วว่า
คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง นั้น
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๔๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การจัดหาพัสดุ
เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติตามระเบียบนี้ ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๘ แต่งตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง
หรือหลายคนตามความจำเป็น เพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบในการจัดหา เจริญต่อรองและตกลงราคา
กับผู้มีอาชีพขายหรือรับจ้างทำงานนั้นโดยตรงในราคาซึ่งไม่สูงกว่าราคาตลาดของท้องที่
ในช่วงเวลาที่ภัยพิบัติเกิดขึ้น และเมื่อดำเนินการตกลงราคาพัสดุแล้ว ให้รายงานต่อ
ผู้มีอำนาจตามข้อ ๘ เพื่อพิจารณาอนุมัติและออกใบสั่งซื้อหรือใบสั่งจ้าง วรรคสอง กำหนดว่า
หากการดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ทันต่อเหตุการณ์ ให้เจ้าหน้าที่ผู้ได้รับการแต่งตั้งตาม
วรรคหนึ่งพิจารณาดำเนินการจัดซื้อหรือจัดจ้างไปก่อนได้ภายในวงเงินไม่เกินหนึ่งแสนบาท
แล้วรีบรายงานขอความเห็นชอบต่อผู้มีอำนาจตามข้อ ๘ ในโอกาสแรกที่ทำได้ เมื่อข้อเท็จจริง
รับฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายอำเภอสุวรรณภูมิ มีหน้าที่อนุมัติให้
สั่งซื้อสั่งจ้างตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๔๐ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการจ้าง
ตามโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน (อุทกภัย) ตามคำสั่งอำเภอสุวรรณภูมิ
ที่ ๔๘๗/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๔ และคำสั่งที่ ๔๘๗/๒๕๔๔ ถึงคำสั่งที่ ๕๐๕/๒๕๔๔
ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๔ ขึ้นเพื่อดำเนินการ ทางไตสวนของคณะกรรมการ
ไตสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรากฏว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้าง
ไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองราคากับผู้รับจ้าง แต่ข้อเท็จจริงได้ความจากสำนวนการไตสวน
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พบว่า คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างได้ทำหนังสือ



/ลงวันที่ ๑๔...

ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๑ ฉบับ และหนังสือลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๑๘ ฉบับ รายงานผลการเจรจาต่อรองราคาและตกลงราคาจ้างซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ที่ชำรุดเสียหาย (อุทกภัย) เสนอผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ตกลงจ้างผู้รับจ้าง โดยระบุว่าคณะกรรมการได้เจรจาต่อรองราคาและตกลงราคาจ้างกับผู้รับจ้างซึ่งเป็นผู้มีอาชีพรับจ้างและเป็นผู้ที่มีผลงานเป็นที่เชื่อถือได้ให้เป็นผู้รับจ้างซ่อมแซมสิ่งสาธารณประโยชน์ที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากอุทกภัยในเขตอำเภอสุวรรณภูมิ และข้อเท็จจริงยังไม่พอพียงถึงขนาดว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้รับจ้างรายใดรายหนึ่งเป็นการเฉพาะ หรือห้างหุ้นส่วนจำกัด อึ้งสุวรรณ ห้างหุ้นส่วนจำกัด พรตวิลแอสโซซิเอต และห้างหุ้นส่วนจำกัด สหเอกชัยสุวรรณภูมิ ซึ่งเคยทำคุณประโยชน์หรือมีอุปการคุณต่ออำเภอสุวรรณภูมิแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างได้ดำเนินการตามระเบียบการตกลงราคาจ้างและเสนอความเห็นที่ควรจ้างผู้รับจ้างรายดังกล่าว และข้อเท็จจริงรับกันว่าราคาที่จัดจ้างเป็นราคาที่ไม่สูงกว่าราคาตลาดในช่วงที่มีภัยพิบัติเกิดขึ้น และข้อเท็จจริงจากสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีพยานหลักฐานยืนยันและพิสูจน์ได้ว่าการอนุมัติจัดจ้างผู้รับจ้างนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์อื่นใดอันสมควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายจากการอนุมัติสั่งซื้อจัดจ้างดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องอนุมัติให้สั่งซื้อสั่งจ้างผู้รับจ้างรายที่คณะกรรมการเจรจาต่อรองและตกลงราคาจ้างเสนอมาได้ กรณีจึงยังไม่พอพียงได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันสมควรได้ ที่ถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ตามฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันสมควรได้ ที่ถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง



/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับในขณะที่เกิดเหตุ มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๓) ใ้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต โดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๓) ใ้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การใ้สวนข้อเท็จจริง มาตรา ๘๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใ้สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหา นั้นเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๘๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก



ในการพิจารณา...

ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสารและความเห็นของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นได้ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยข้อกล่าวหาว่ามีมูลความผิดหรือไม่ หากข้อกล่าวหา นั้น มีมูลความผิดทางวินัยหรือมีมูลความผิดทางอาญาแล้วแต่กรณี จะต้องดำเนินการตามที่ กฎหมายกำหนดไว้ต่อไป และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและ โทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ใน ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึง มาตรา ๑๖๖ ข้อกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงถือเป็นมูล ความผิดทางวินัย ดังนั้น อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการไต่สวนข้อเท็จจริง และชี้มูลความผิดทางวินัย จึงมีเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น มติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่น จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ สอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้

ทั้งนี้ กรณีอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีได้ยกขึ้นกล่าว อ้างก็ตาม แต่โดยที่การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษทางวินัย ซึ่งเป็นคำสั่ง ทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจาก ต้องพิจารณารูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายบัญญัติในการ ออกคำสั่งทางปกครอง ตลอดจนเนื้อหาของคำสั่งทางปกครองว่าเจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจ ภายในขอบเขตแห่งเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจออกคำสั่งทางปกครองหรือไม่แล้ว ยังต้องพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งรวมถึงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่



ที่เกี่ยวข้อง...

ที่เกี่ยวข้องในทุกกระบวนการก่อนออกคำสั่งด้วย และประเด็นเรื่องอำนาจของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาไปได้ตามข้อ ๘๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง มีคำสั่งที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ในฐานความผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้หรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีตามบทบัญญัติมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ต้องเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่ากรณียังไม่พอฟังได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันมิควรได้ ที่จะถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดี ให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้ ตามมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒



/เมื่อได้วินิจฉัย...

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง มีคำสั่งที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ในฐานะความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดียังไม่พอพียงได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันมิควรได้ ที่ถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยในฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลผูกพันศาลปกครองซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการหรือไม่ เพียงใด



/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นอันยุติองค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีกนั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวมีผลผูกพันองค์กรผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยแล้วให้เป็นประการอื่นได้เป็นการวินิจฉัยปัญหาระหว่างอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ การลงโทษทางวินัยในฝ่ายบริหารด้วยกัน คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ไม่มีผลผูกพันศาลปกครอง ซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการ ที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีและสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมและเป็นธรรม ในกรณีศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่นนอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควร ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังนั้น ศาลปกครองย่อมมีอำนาจดุลพินิจอย่างอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีที่เห็นว่าเป็นการยุติธรรมตามรูปคดี โดยถือพยานหลักฐานสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นส่วนหนึ่งของพยานหลักฐานของคู่กรณี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่มีผลผูกพันศาลปกครองซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการ ที่จะรับฟังข้อเท็จจริงเป็นอย่างเดียวกันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนประเด็นอื่นของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไปจึงไม่จำต้องวินิจฉัย

พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๑๒๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เรื่อง ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๐๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๕๑๕๗ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากไล่ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากราชการ ทั้งนี้ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งมีผลบังคับ คำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือ



วิธีการ...

วิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาดำเนินการตามมาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง (๘) แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ควรที่จะพิจารณา
ดำเนินการตามกฎหมายเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีกลับสู่ตำแหน่งโดยไม่ต่ำกว่าตำแหน่งเดิม ทั้งนี้
ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

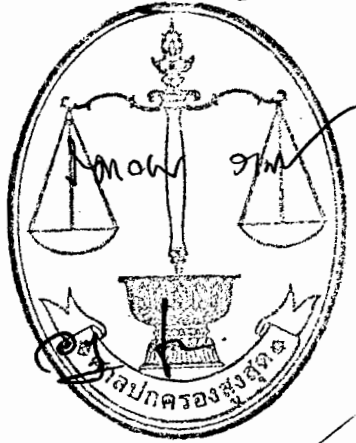
Su Smit

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Pibulay Warahapitay

นางรดาพรรณ วานิช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด



นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอาจินต์ พักทองพรรณ

